

کرن کرن سوارج

واصف علی واصف

(ہفتابی ترجمہ)

ترجمہ: ڈاکٹر صفیر اصدف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

کرن کرن سورج

واصف علی واصف

پنجابی ترجمہ: ڈاکٹر صفرا صدق

پنجاب انسٹیٹیوٹ آف لینگویج، آرٹ اینڈ کلچر لاہور

ایس کتاب دے سارے حق ادارے کول نہیں۔

کتاب: کرن کرن سورج
ترجمہ کار: ڈاکٹر صغیر اصف
لکھاری: واصف علی واصف
ماٹل: فیضان امجد
کمپوزنگ: رضوان الحسن
پہلی وار: 2017ء
تعداد: 500
مئل: 200/- روپے

Punjab Institute of Language, Art & Culture

Punjabi Complex, 1-Gaddafi Stadium, Ferozpur Road, Lahore.

Ph: +92-42-99232165-70 E-mail: pilacpk@gmail.com

Website: www.pilac.punjab.gov.pk

نیویارک وچ وسدے مہان پنجابی سوجھوان تے

صوفی وچاراں دے پرچارک

اشرف میاں

دے ناں

تہاڈا اصل جتن تے تہاڈی اصل پچھان تہاڈے اندر جُکے دے اوہلے لگیا بندہ اے۔ اوہ ای عبادت کردا اے اوہ ای بغاوت، اوہ ای دنیا والا بن دا اے تے اوہ ای آخرت آلا۔ ایس اندر لکے انسان نے تہاڈے عمل متھنے میں تے تہاڈے لئی جزایاں سزا لکھنی اے۔ پر فیصلے دا اختیار تہاڈے ہتھ وچ اے کہ تسمیں باطن دی کیہڑی گل منی اے۔ تہاڈا باطن ای تہاڈا سبھ توں چنگا بیل اے تے ایہہ ای سبھ توں بھٹا ویری۔ تسمیں آپ ای اپنی حیاتی دے پینڈے دی اوکڑاوتے آپ ای منزل تے اپڑن دا وسیلہ۔ باطن بے قابو ہو گیا تے ظاہر وی محفوظ ہو گیا۔

ایمان ساڈی سوجھ نوں صحیح راہ ول ٹوردا اے۔ شک دی نفی کردا تے وہماں نوں دل چوں کدھ کے باہر سٹدا اے۔ ایمان ساہنوں دکھ تے سکھ وواں دج ربت دے نیڑے رکھدا اے۔ ایہدے کارن ایس آزمائش چوں نکلن سچ کامیاب ہونے ہاں۔ کیوں جے ساڈا ایمان ساہنوں پک کراندا اے کہ نشیاں دین آلا دکھ دی دولت نال وی نواز سکدا اے۔ ایمان راہیں ربت اپنے بندیاں نوں یقین دی دولت ونددا اے۔

اسلام وچ آون مگروں جے کر کوئی ایہہ دعویٰ کرے کہ اوہ دو جیاں توں وڈا تے چنگا ہو گیا اے تے ایہنوں غلط جانو۔ ایہی وڈیائی دی کھلے عام چرچا کرنا ای وڈیائی دی نفی اے تے اوس بندے دی کم ظرفی تے جہالت دی ظاہر ہوندی اے۔ اصل وڈیائی تے دو جیاں نوں وڈیان وچ اے۔ جس طراں اپنے علم دا

رُعب جھاڑ کے دو جیاں نوں پیناں کرنا جہالت تے اوہناں نوں علم وچ شامل کرن داناں علم اے۔

کسے بندے دے کم ظرف ہون لئی اینا ای بوہت اے کہ اوہ اپنے مونہوں اپنی وڈیائی کرے۔
دو جیاں کولوں وی اپنی وڈیائی سنن دی عادت چنگی نہیں پر اپنی آپ وڈیائی کرنا ہوں بھیرٹی گل اے۔

بچت ایس گل وچ نہیں کہ ایس پتہ کردے پھریئے کہ بیڑی وچ سوراخ کون کر رہیا اے۔ بچت
ایس گل وچ اے کہ بیڑی ستے لگے۔

ہن کسے وی نبی نے اس جگ وچ نہیں آونا ایس لئی دین نوں پھیلان دی وڈی تے اچھی ذمہ
داری ساڈی سمجھناں دی اے۔ اپنی اصلاح مگروں ساڈی اُمت پورے جگ دی اصلاح کر سکدی اے۔

جیسے لوکاں نوں دین دے ناں تے دھوکھا دتا اوہدی اخیر ہوں ماڑی اے کیوں جے اخیر دین نال
جڑی ہوئی اے تے دین وچ دھوکھا نہیں۔ جے کر دھوکھا اے تے فیرا وہ دین نہیں۔

جیہذا بندہ ایس لئی اپنی اصلاح کرے کہ جگ وچ اوہدی وڈیائی ہووے تے لوکی اوہدی عزت کرن تے فیر اوہدی اصلاح کسے کم دی نہیں۔ اپنیاں نیکیاں دا بدلہ دنیا توں منگن آلا بندہ نیک نہیں ہو سکدا۔ اوس دکھالا کرن آلے عابدنوں ریاکار آکھیا جانداے جیہذا دنیا نوں اپنی نیکی تے عبادت دے دکھالے نال اپنا بنانا چاہنداے۔

☆☆☆☆☆

جدوں تیکر سچ دن آلے سوہنے نبی ﷺ دی صداقت اُتے دلوں بھروسہ نہ ہووے اتیں توحید دی تصدیق نہیں کر سکدے۔

☆☆☆☆☆

انسان دی حقیقت سچائی اے۔ سچائی کسے مصلحت نوں نہیں دیکھدی۔ جدوں سچائی نوں ظاہر کرن دا ویلا ہووے او تھے پُپ وٹ لینا سچائی توں محروم کر دینداے۔ اوس بندے نوں سچا نہیں آکھیا جا سکدا جیہذا اچ بولن ویلے کھل کے سچ نہ بولے سگوں آپ ای وہم سچ پے جاوے۔

☆☆☆☆☆

سو جھوٹا نا سمجھاں دی اصلاح کردائے، عالم بے علماں دی تے حکیم بیماراں دی۔ اوہ حکیم کیہ علاج کرے گا جیہنوں مریض نال انس ای نہ ہووے۔ ایسے طراں اوہ مبلغ جیہذا گنہگاراں توں کج کھاندا ہووے

اوپناں دی اصلاح کیہ کرے گا۔ ہر صفت اپنی اُلت تے ضد آلی صفت تے اثر پانا چاہندی اے پر محبت نال، نفرت نال نہیں۔

☆☆☆☆☆

اُکر حیاتی بچان دی قیمت پوری حیاتی وی منگی جائے تے انکار نہ کرنا۔

☆☆☆☆☆

باطن علم اے۔ جیہنوں عطا ہووے مطلب جیہدی ایہدے تیکر رسائی ہو جائے اوہ ایہنوں باطن نہیں آکھد اسگوں ظاہر ای مند اے۔ باطن دا علم ظاہر وچ دس لگ پیندائے اتے ایسے طراں اوہ غیب جیہڑا علم دی عطا وچ آجاوے غیب نہیں رہندا۔ غیب تے اوہ اے جیہدے تیکر بندہ کدی اپڑ ای نہیں سکدا۔ جیہڑا صرف رب ای جاندا اے اوس غیب دا ذرّوی نہیں ہو سکدا۔ اک گل پک اے کہ رب لئی کجھ وی لکھیا نہیں، غیب نہیں۔

☆☆☆☆☆

حیاتی تے عقیدے نوں وکھو کھو دیکھن آلا بندہ منافق ہوندائے۔ اجیہا بندہ نہ گناہ چھڈدائے تے نہ عبادت۔ رب اوہدی سماجی تے سیاسی لوڑ وانگوں ہوندائے، دینی منگ نہیں۔ ایس لئی ایجھے بندے تے مایوسی اک عذاب وانگوں نازل ہوندی اے۔

☆☆☆☆☆

لوکاں سامنے سے دی غیر یقینی تے وڈیاں وڈیاں تقریراں جھاڑن آ لے آپے بڑے یقین نال
پکے مکان بنان جیڑ جھے نہیں۔

☆☆☆☆☆

اسیں بس زبان نال اللہ اللہ آکھدے رہنے آں۔ اللہ اکھر نہیں، اللہ واج نہیں، اللہ ٹوک نہیں،
اللہ تے ذات اے، پاک تے ماورا۔ ذات دادل نال سمبندھ ہوندائے زبان نال نہیں۔ دل رب نال جڑ
جائے تے ساڈا سارا وجود ایمان دے سانچے وچ ڈھل جانداے۔

☆☆☆☆☆

میاں بیوی نوں باغ تے بہار وانگوں رہنا چاہیدائے۔ اوہ باغ ای کیہ جیہڑا بہار توں بے پرواہ
رہوے تے اوہ بہار ای کیہ جیہڑی باغ چوں نہ لنگھے۔ ایہہ دونوں اک دوجے دے دم نال قائم نہیں۔

☆☆☆☆☆

جے کر رب رحمت دے جوش وچ اپنی مخلوق نوں معاف کر چھڈے تے فیر کیہ ہووے، کتھے
جاوے موت دا منظر۔ اوہ لوک جیہڑے مرن توں بعد دے عذاب توں ڈراندے نیں ایہہ وی دسن کہ کیہ
رب معاف کرن تے قادر نہیں؟

☆☆☆☆☆

انسان حادث اے، اللہ قدیم۔ حادث نے قدیم دے مقام تے مزاج دی خبر دنیا نون وئی یاں
 ایچ کہہ لو کہ قدیم نے اپنے بارے دنیا نون حادث دے ذریعے دسیا..... حادث تے قدیم کس مقام تے
 اک ڈوجے بارے جاننا شروع کر دے نیس ایہہ بہوں اوکھا اے پرا ایہہ بہوں ضروری اے۔

☆☆☆☆☆

پرانے بادشاہ ہاتھی دی سواری نون شاہی رعب جھاڑن دا ذریعہ سمجھدے سن تے اج ساڈے بچے
 چڑیا گھر وچ ہاتھی دی سواری نال جی خوش کر دے نیس۔

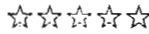
☆☆☆☆☆

کھرے تے تُوچے بندے لئی ایہہ جگ اصلی تے حقیقی اے تے جھوٹھے لئی ایہہ دنیا اک پردے
 وانگ اے۔

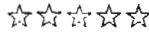
☆☆☆☆☆

بازاں تے شکریاں دے ہونداں چڑوی دے بال وی وڈے ہوندے تے جیوت رہندے نیس۔
 ہنیریاں بھدیوے نہیں بھاسکدیاں۔ شیرگدے رہندے نیس تے ہرن دے بال مستی کر دے۔ ایہہ بھ
 اوس مالک دے کم نیس۔ اوہدی خلقت اوہدے دستے ہوئے رستے توں لکھدی اپناویا تے کردار بھاندی
 اے۔ ذبغون نے بھہ بال مار دتے پرا وہ بچہ بچ گیا۔ ایہہ بھہ قدرت دے کم نیس۔ زمانہ بہوں اگے ودھ گیا

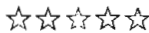
اے پرھلے وی مکھی، مجھرتے چوہے پیدا ہوندے نیں۔ جرتھ میاں نوں مارن آلیاں دوایاں نویں جرتھوے پیدا کردیاں نیں۔ جے مشرق مغرب وچ طب نے ترقی کیتی اے تے ایس طراں بیماریاں وچ وی ودھا ہوئی۔ بندہ کل وی دکھی سی تے اج وی۔ اوہدا علاج خالق کول اے خورے لوک کیوں نہیں سمجھدے۔

رزق صرف ایہداناں نہیں کہ کھیسے وچ بہوں مال ہووے سگوں اکھاں دی بینائی دی رزق اے۔ دماغ وچ آن آلا خیال وی رزق اے۔ دل وچ ہنگن آلا احساس وی رزق اے تے جھتوں ودھ ایمان وی رزق اے۔

لوکی رب ول یاں تے خوف وے کارن ڈھکدے نیں یاں شوق دے کارن۔ حیاتی دی نس نعلج وچ خوف نیزے آندا ویکھ کے لوک رب نوں پرالے لئی واج دیندے نیں۔ شوق وڈی عنایت اے، بیہڑی بڑی بھاگاں آلی اے۔ ایہنوں انج وی کہہ سکے آں کہ کجھ لوک رب نوں ایس لئی لبھدے نیں کہ اوہا ہناں دے وگڑے کم سنوارن آلا اے تے دل والے ایس لئی رب دی نیز تاملدے نیں تاں جے اوہناں نوں چین لہے، سکھ تے خوشی نصیب ہووے۔ خوف دی عبادت دکھا اے تے شوق داسجدہ دکھ۔

جیہذا بندہ رب توں بھلائی منگدائے، رب اوہدا بھلا کردائے۔ جیہناں لوکاں مہماناں لئی ننگر

خانے کھولے ہوئے ہیں، کدی ممتھان نہیں ہونڈے۔

☆☆☆☆☆

جدوں تو بہ منظور ہو جانڈی اے تے گناہ دی یادوی منک جانڈی اے۔

☆☆☆☆☆

رب دے پیارے نبی ﷺ دی گوڑھی چاہت ای رب دی عطا اے۔ حضور ﷺ نال محبت ایمان دی پکیائی تے اصل اے۔

دین کیا ہے عشق احمد ﷺ کے ہوا

دین کا بس اک یہی معیار ہے

نبی ﷺ دے عشق وچ محسوس ہون آلا وچھوڑا وی عطا اے تے ملاپ وی۔ نبی ﷺ نال عشق کرن آ لے نبی ﷺ دی امت دے ہر بندے نال محبت کردے نہیں۔ اوہناں لئی دعاواں کردے تے رب دی رحمت منگدے نہیں۔ نبی دے گوچے دی گدائی نوں شاہی تاج توں ودھ سمجھدے نہیں۔ نبی دے آکھ نوں اصلی خیر سمجھ کے اپنے آپ تے لاگو کردے نہیں۔ نبی دی چاہت تے رضا منگن آ لے اس جگ نوں اوہناں دے جمال دا پرچھاواں سمجھدے نہیں تے ایس جمال وچ رب نوں لہمدے نہیں۔

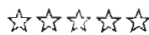
☆☆☆☆☆

جدوں عزت تے ذلت رب و آوں اے، دکھ سکھ رب و آوں اے، امیری غریبی رب و آوں اے،

حیاتی موت رب و توں اے تے فیر ساڈے کول او ہدی مرضی تے ایمان توں علاوہ تے او ہنوں قادر سمجھن
توں اڈ کوئی چارہ نہیں۔

حق دی کھوج، دل دی منن آلیاں دی کھوج، امام زماں دی کھوج یاں محرم اسرار کسے بغر افیائی
سفر دانان نہیں۔ سند بادے پینڈے تے حق دی کھوج وچ نکلن آلے دے سفر چ بڑا فرق ہوندا ہے۔ حق
دی کھوج لئی نکلن توں پہلاں اپنی ذات نوں جانن دی لوڑ ہوندی اے۔ دل دا شیشہ جتنا صاف ہووے گا
اتنا ای حق دا جلوہ دیکھن تے قبولن دی آسانی ہووے گی۔ رب دی نیڑتا، مستے نوں سجدے وچ رکھ کے
لبھدی اے۔ سجدہ الہی دنیا وچ دتا جاندا ہے تے تعلق دوجی دنیا وچ بندائے۔ درود شریف استے پڑھیا
جاندا ہے تے منظوری او تھے ہوندی اے۔ گل ایہہ وے کہ پہلاں اپنی اصلاح کرن دی لوڑ اے، اپنے
آپ نوں ایس قابل بنانا کہ نور دے معنے تے تشریح سمجھ وچ آجاوے۔ ابو جہل نوں بس دیکھن نال قرب
نہیں لبھ سکدا، جد کہ او ایس قرنی نوں ظاہری اکھاں نال دیکھن توں بغیر ای دیدار لبھ جاندا ہے۔ سچے لوکاں
نوں منڈھ سفر وچ ای منزلاں و توں سلام آن لگ پیندے نیں۔

ساڈیاں اکھاں دے ساہنے بڑے نولکے رنگ تے شیواں پینیاں ہونیاں نیں پر ایس
دیکھدے ای نہیں، گوہ ای نہیں کردے۔ اک گھٹ عقل آلا جانور گاں قدرت دا اوڈا کرشمہ اے جو گھناں نوں
دوہ وچ بدل دیندی اے۔

اپنے حال تے دکھی رہنا، اپنے آپ تے ترس کھانا، اپنے آپ نوں ماڑا دکھانا ناشکری اے۔
 رب کسے وی بندے تے اوہدی ہمت توں بوہتا بو جھ نہیں پاندا۔ بیمار تے لاغر روح ہمیش گلہ کر دی اے تے
 صحت مند ٹھکر۔ استے بیماری و تعلق جسمانی بیماری نال نہیں سگوں سوچ نال اے۔ جیون حیاتی نوں مندنا
 نالے رب دی نافرمانی کرنا اے تے ایہہ نافرمانی ایمان توں دور لے جاندی اے۔

☆☆☆☆

اک بندے نے دو جے توں پچھیا، ”بھراوا! توں حیاتی وچ پہلا؟“ موٹھ کدوں بولیا؟“ دو جے نے
 جواب دتا، ”جس دیہاڑے میں ایہہ اعلان کیتا کہ میں ہمیش سچ بولاں گا۔“

☆☆☆☆

اپنے علم نوں عمل وچ لیان لئی یقین وے نال نال اک مُرشد دی دی لوڑ ہوندی اے۔

☆☆☆☆

جے کر حضرت نوح دی بنتی، دعائے سدھ دے ہوندیاں اوہناں دا پتر طوفان توں نہ بچ سکیتا تے
 ایس وچ نوح دے نبی ہون تے شک نہیں ہو سکدا۔ رب دی مرضی اے، اوہ چاہوے تے اک ماڑے
 بندے دی دعا قبول کر لے نہ چاہوے تے نبی دی گل وی نال دیوے۔ تاں ای آکھیا جاندائے رب بہوں
 بے نیازاں۔

☆☆☆☆

ہر بندہ دو بچے بندے ول ڈھکد ار ہندائے۔ اوہدے اثر نون قبولد اے۔ اک بندہ دو بچے کولوں
 چپ کر کے وی لنگھ جاوے تے اپنی تاثیر چھوڑ جانداے۔ بندے دو بچے بندے لئی محبت، نفرت تے خوف
 پیدا کر دے ای رہندے نیں۔ اسخ وی ہوندا اے کہ بندہ صرف نظر ملا کے دوسرے بندے دے مسئلے حل کر
 دے۔ اوہدے ڈکھ دور کر دے۔ اوہنوں مت دے دیوے، اوہنوں نیک بنا دے۔ کجھ بندیاں دی نیز تاتا
 ای علم دا وسیلہ بن جاندا اے۔ اپنے نیزے آل دوا لے کولوں لنگھن آ لے تے اکھاں وچ رہن آ لے لوکاں
 توں بندہ بہوں کجھ سکھداتے حاصل کر دے، پر چپ کر کے۔

☆☆☆☆☆

بندہ دو بچے دی چوکھی دولت دیکھ کے اپنی حالت تے ایڈا نموش کیوں ہوندا اے۔ ایہہ فٹڈ تے
 مقدر راءے۔ ساڈے لئی ساڈے ماں پیو عزت دے قابل نیں۔ ساڈی پچھان ساڈا اکھ اے۔ ساڈی عاقبت
 ساڈے دین وچ اے۔ اسطراں ساڈیاں خشیاں ساڈے حال وچ نیں۔ مورنوں مور داتے کاں نونوں کاں
 دامقدر ملیا۔ اسیں ایہہ نہیں دس سکدے کہ فلاں نال اسخ کیوں ہو یا ساڈے نال اسخ کیوں ہو یا۔ موسیٰ
 نے رب توں پچھیا: ”اے عالم دے رب! تسیں چھکلی نون کیوں پیدا کیتا؟“ رب نے جواب دتا: ”جیرت
 دی گل اے، تے چھکلی چھکھی رہی سی: اے رب! توں موسیٰ نون کیوں پیدا کیتا؟“ گل اوہ ای اے کہ بندہ
 اپنے نصیب تے راضی رہوے تے سناں ہی رہوے گا۔ نصیب تے جرح غلط اے۔

☆☆☆☆☆

اس جگ وچ بندہ نہ کجھ گواندا اے نہ پاندا اے۔ اوہ تے بس آندا جاندا اے۔

☆☆☆☆☆

اوکڑ آندی اے ساڈے کیجے کتاں دے کارن۔
 ساڈی برداشت دی حد دے کارن، رب دے حکم نال۔
 ہر اوکڑ اک پچھان اے تے ایہہ اک ہور بہوں وڈی اوکڑ توں پچان لئی آندی اے۔

☆☆☆

نہ کرناوی ہاں کرن دی اک حالت وانگ اے، او سے دا اک اگلا درجہ اے۔ ندنوں ہاں تیک اپڑانا
 عقل آلے داکم اے۔ ایسے طراں گھرنوں اسلام تیک لیانا ایمان والیاں دی سدھر ہونی چاہی دی اے۔

☆☆☆

صحت لئی گھان پین لازمی پر گھان پین صحت نہیں۔

☆☆☆

جیویں موسم بدلن دا کوئی اک ویلا ہوندا اے۔ او سے طراں ویلا بدلن دا وی موسم ہوندا اے۔
 حالات بدلدے رہندے نیں۔ حالات نال حالت وی بدل جاندی اے۔ رات ہو جائے تے کدھروں
 نیندر ہی آ جاندی اے۔ اوہ بندہ توڑ اپڑا اے جیسے اوکڑاں دے نہیرے وچ آس دا دیو ابالی رکھیا۔ آس
 اُس خشی داناں اے جیہدی اڈیک وچ دکھاں دے لے دن چھتی لنگھدے جا پدے نیں۔ آس کسے
 واقعے داناں نہیں سگوں ایہہ بندے دے مزاج دا ای اک رنگ تے حالت اے۔ فطرت دی مہر ہو جائے

تے یقین آس وچ ڈھل جاندا اے۔

جیہڑی ذات ماں دے پیٹ وچ بچے دی شکل بناندی اے اوہ ای ذات ذہن تے خیال وی پیدا کردی اے تے اوہ ای ذات عمل دی صورت واپر بندھ وی کردی اے۔ ہر منکھ اک خاص پاستے تاثیر رتھدا اے ایسے طراں ہر سوچ تے خیال اک تاثیر واد حلقہ رکھدا اے۔ ہر عمل اک دائرہ اے جیہدے وچ اوہ کم کردا اے۔ اپنے دائرے توں باہر ہر شے بے تاثیر ہو جانندی اے۔ کجھ طاقتور منکھ، خیال تے عمل میگزیاں سااں تے زمانیاں تے چھائے رہندے نیں۔

جیہڑے مسلماناں دے دلاں تیک اسلام نہ اپڑ سکے، اوہناں دلاں بارے سوچنا چاہی داا۔ جیہڑا اسلام مسلماناں تیک نہ اپڑ سکے اوس اسلام تے گوہ کرنی چاہی دی اے۔ جیہڑی نافذ کرن آلی حکومت مسلماناں نوں اسلام وے نیڑے نہ لیا سکے اوس طاقت بارے وی غور کرنا چاہی داا۔

جگ دے نظام وچ چنگا تے مندا، چائن تے ہنیرا، حق تے باطل سمے رکھے گئے نیں۔ ایہہ بندے دی جگ وچ ظاہری دنیا اے۔ ایسے طراں اوہدے اندر لے نظام وچ وی چنگا مندا، یقین بے یقینی ملدی رہندی اے۔ اک مومن بندہ اپنے ایمان دی طاقت نال ایہناں وہاں نوں مکا ندا ہو یا خیر و مال

ودھداے۔

☆☆☆☆☆

گناہواں وچ ڈبیا بندہ دُعاواں تے یقین نہیں رکھدا۔

☆☆☆☆☆

نبی ﷺ دی بارگاہ وچ دروداں داہد یہ بھی جس لئی کوئی دنیاوی شے یاں کمی رکاوٹ نہیں۔ نبی ﷺ غریباں وچ غریب، یتیمان وچ یتیم، مہاجرناں وچ مہاجر تے بادشاہواں سلطاناں وچ سبھ توں وڈے سلطان سی۔ مال دولت دا گھانا وادھا آپ ﷺ دی نیزتا دی راہ وچ رکاوٹ نہیں تے نہ ای چوکھا مال آپ دے قرب دی ضمانت، بس صدق تے محبت دی لوڑاے۔

☆☆☆☆☆

سمندر دا اوہ پانی جیہڑا سمندروں باہر ہووے، اوہنوں دریا، جھیل، بدل، اتھرو، تریل کجھ وی آکھ لوو پر پانی دا جیہڑا جتھہ سمندر وچ زل مل جاوے اوہ سمندراں اکھوانے گا۔

☆☆☆☆☆

جیہڑا رسالت ﷺ تے ایمان نہ رکھدا ہووے اوہ کافر تے منکر ہووے گا۔

☆☆☆☆☆

حیاتی چوں منگ تے گلہ کڈھ دتا جاوے تے سکھ آجانداے۔ سکھ رب دی یاد تے بندے دی
 رب نال جڑت کارن پیدا ہوندا اے۔ نفرت ڈکھ تے پریشانی پیدا کر دی اے۔ پریشانی چوں وہم بکھدے
 میں تے وہم سکھ دے ساہ توں دور کر چھڈ دے میں۔ محبت نہ ہووے تے سکھ وی نہیں ہوندا۔

☆☆☆☆☆

بندہ کسے نوں اپنی حیاتی وچ شامل کرن توں پہلاں اوہدا کل تے اج ویکھد اے پر ایہہ بھل
 جانداے کہ اوہنے تے اوہدے نال آن آلا ویلا لنگھانا اے۔ میاں بیوی وچکار سکھی جیوں رب دا کرم
 اے۔

☆☆☆☆☆

اک بندے نوں حیاتی وچ سوکھا ساہ لین لئی ایٹاں ای بوہت اے کہ نہ تے اوہدے توں پہلاں
 اوہدے ورگا بندہ دنیا وچ آیا نہ بعد وچ آوے گا۔ ایہہ نویکلی پچھان وی بہوں وڈا کرم اے۔

☆☆☆☆☆

اج دا بندہ ایس لئی دکھی تے ڈریا اے کہ اوہ عشق دی خوشی دا جاٹو نہیں۔ جدوں حیاتی وچ بوہت
 سارے مقصد بھیڑ بن جاوے تے حیاتی خوف دا شکار ہو جاندی اے۔ رب دی رحمت توں بے آس ہونا
 خوف دا کارن اے۔ جد تک لالچ نہ ملے خوف نہیں منگ سکدا۔ بندہ اپنے آپ نوں جتاں ٹکڑا تے محفوظ

بنانا اے او بننا اے اپنے آپ نوں غیر محفوظ سمجھن لگ پیندا اے جیویں حیاتی کندھاں وچ کارڈ کی گئی ہووے۔ ہر پاسے خوف دے پر چھادیں دس لگ پیندے نیں۔ ایس خوف توں بچن لئی اپنے عشق نوں سجدے دی عادت پانی چاہی دی اے۔

☆☆☆☆☆

بھلے ہوئے دی اکھ اوس ویلے لکھدی اے جدوں ویلامک جانداے تے اکھ دے اکا بند ہون دی سڑی آجاندی اے۔

☆☆☆☆☆

رہ دے ذکر وچ زجھ جان نال سکون ملدا اے۔

☆☆☆☆☆

رہ دے پیارے تے اللہ دے ولی کسے نال اک واری سمبندھ بنان مگروں کدی وی اوہنوں تروڑ دے نہیں۔ بانہہ پھڑن دی لاج نبھاندے نیں۔ رہ بندیاں توں چوکھا بے نیازاے پر اللہ والے بے نیاز تے بے پرواہ نہیں ہوندے ایس لئی اوہ رہ والے اکھواندے نیں۔ ایخ اللہ والے، بندیاں والے بن دے نیں۔ رہ دی نیڑتا بندیاں دی سیواتے اوہناں نال محبت دے کارن لبھدی اے۔

☆☆☆☆☆

ایہو جنہے وی رب والے آندے رہے نیں جو جیون بھر سامنے نہ آئے۔ سماج دیاں اکھاں توں اوہلے کھرن آ لے گلاب وی گلاب ای اکھواندے نیں۔ ایہہ رب دا فیصلہ اے کہ اوہ اپنے بیلیاں نوں کیہڑے حال تے پنہ توں لنگھائے۔ کدھرے کسے نوں تخت تے بٹھا دیندا اے تے کدھرے کسے دے تھو وچ گدا کی دا ٹھوٹھا پھڑا دیندا اے۔ عشق نال بدھے لو کی ہر راہ چوں ششی نال لنگھدے رہے نیں۔ جیہڑا تعلق وچ بدھا ہووے اوہ دے لئی اوکھت وی کرم ای ہوندا اے۔

☆☆☆☆☆

معرفت ہر ویلے حیرت وچ رہن دا ناں اے۔ ناواں دی پہچان نال شیواں دی پہچان کرنا، ظاہر نوں وکھ کے لگے ہوئے بارے جاننا۔ معرفت اوہ حکمت اے جو سبھ توں بوہتا ایکتا ول لے جاندی اے۔ سب توں وڈے قادر دی قدر اگے کسے ہو ردی قدر ول نظر نہ جانا معرفت اے۔ مکدی گل ایہہ وے کہ امیں سمجھ لینے کہ امیں اللہ نوں جان نہیں سکدے بس من سکے آں۔

☆☆☆☆☆

سے تے ویلے دے بدالدا نال بدلن آ لے سمبندھ توں چنگا اے کہ بندہ کلا ای رہوے۔

☆☆☆☆☆

ترقی لازمی اے پر پنکھوڑے چوں نکل کے اپنی قبر تیک کئی ترقی کرنی چاہی دی اے؟ اصل ترقی

ایہہ اے کہ چیون وی سُکھی ہووے تے موت وی اوکھی نہ رہوے۔

دُعَا تے بھروسہ ای نیکی اے۔ جدوں اسیں کلّیاں بہہ کے دل ای دل وچ دُعَا مَنگے آں تے ایں ایس یقین دا اعلان کر رہے ہونے آں کہ ساڈا رب ایس اکاپے چ ساڈے نال اے تے اوہ چپ دن زبان وی سمجھدا اے۔ دُعَا وچ خلوص اکھاں نوں نم کر دیندا اے تے ایہہ اتھر دُعَا دی منظوری دی دلیل بن جاندا ہے۔ دُعَا مومن دا سبھ توں وڈا تے تگڑا سہارا اے۔ دُعَا اوکڑنوں سوکھت تے ناہون آ لے تم نوں ہون آلا بنا دیندی اے۔ دُعَا دنیا بدل دیندی اے۔ دُعَا روزگار دی دوڑنوں تھم لیندی اے۔ دُعَا آن آلیاں بلاواں نوں ٹال سکدی اے۔ دُعَا وچ بہوں طاقت اے۔ جدوں تیک سینے وچ ایمان اے، دُعَا تے یقین رہندا اے۔ جہدا دُعَا تے یقین نہیں اوہدے سینے وچ ایمان نہیں۔ اللہ توں دُعَا مَنگنی چاہی وی اے کہ اوہ ساہنوں ساڈیاں دعاواں دے چنگے اثر توں بے آس نہ ہوون دے تے اپنے ذل داسیان بوڑی رکھے۔

جدوں ساہنوں اپنی کامیابی دا پتہ لگ جائے فیرا اسیں دو جیاں نوں وی ایس بارے دسنے آں۔ ایں چاہئے آں کہ اوہ وی ساڈے نان جنت دیاں نعمتاں وچ حصہ دار بنن۔ ساڈے دعوے دی سچائی دا ثبوت ایہہ ای ہو سکدا اے کہ اسیں اوہناں نوں اپنی ایس حیاتی دیاں خوشیاں وچ وی شریک کریے۔

رب دا عشق اصل وچ نبی ﷺ نال عشق اے۔ رب دا حبیب ﷺ رب دی محبت و نڈا اے تے رب اپنے پیارے محبوب ﷺ دی محبت عطا کردا اے۔ محبوب نوں دلوں مندیاں تے چاہندیاں محبت کیلتی جاندی اے۔ اوہدے وچ مجبوری نہیں ارادہ ہوند اے۔ قربانی محبت دا معجزہ اے۔ محبت حیرت پیدا کردی اے، بے نیازی تے بیداری پیدا کردی اے۔ جیون دے بنیرے تے کھلے دے دکھ توں ربانی لہی محبت ای اک کلا وسیلہ اے۔

☆☆☆☆☆

جیہڑا بندہ اپنی ذات نال مخلص نہیں اوہ دو جیاں نال کیہ مخلص ہو دے گا۔ چنگے بلی اوہنوں بہلن گے جو آپ بھی چنگا بلی ہووے۔ جھوٹھے لہی ایہہ جگ جھوٹھاتے پچے لہی سچا اے۔ جیہڑا بندہ اپنے نال مخلص نہیں اوہ اندردی وچ توں بچن لہی دنیا دے کماں وچ زچھیا رہندا اے تاں بے شکھ لہ سکے۔ اک اجیہا ویلا وی آندا اے کہ جیہناں شیواں نوں کٹھا کر کے اوہ خوش ہوندا سی بہن اوہ اوہنوں خوشی نہیں دیندیاں۔ اوہدی روح دکھی رہندی اے۔ ایہو جیہی حالت وچ بے کراہہ اپنی لوڑ توں بوہتا پیسہ تے دو جیاں شیواں رب دی مخلوق وچ و نڈا شروع کر دیوے تاں روح دا شکھ پرت آؤندا اے۔

☆☆☆☆☆

سبھ توں وڈی نیکی ایہہ تھی جاندی اے کہ نیک لوکی رب دے نال تے اک بک ہو جان۔ عالم فاضل لوک اک پلیٹ فارم تے اکٹھے ہون۔ جدوں ساریاں جماعتاں اکٹھیاں ہو گئیاں سن تے نظام مصطفیٰ او تھے ای قائم ہو گیا سی۔ جدوں سبھ دکھرے ہو گئے تے پینڈا الماتا تے اوکھا ہو گیا۔ اسلام وچ سبھ توں وڈی

نیکی اٹھ اے۔ ونڈتے نفرت نوں مُکانا، جسراں نکھیردے گئے اوسراں اکٹھا کرنا، کلمہ طیب ای کلمہ توحید اے۔
 کلمے دی وحدت نال اک واری فیراہہ زمانہ مُز کے آسند اے جیہدی سبھ نوں اڈیک اے۔ اصل وچ آمیں
 آپ ای اپنی راہ وچ روڑے اٹکانے آں۔ توحید جتھے اللہ دی ایکتا بارے دسدی اے او تھے مِلّت دی
 وحدت ول دی لے جاندی اے۔

ہر نیک بندے نوں گوہ نال سوچنا پوے گا کہ جو بندہ اوہنوں چنگا نہیں جاندا اوہدے دین نوں
 کیویں چنگا سمجھے گا۔ دین نوں سوہنا بنان لئی اپنا عمل چنگا بناؤ۔ اپنی ذات سوتی بناؤ۔ دو جیاں دا مزاج،
 اوہدی عقل، اوہدی لوڑنوں ویکھ کے اوہنوں مِت دیو۔ ناسمجھ دے ہتھ وچ سچائی دی سوئی دو جیاں نوں بدظن
 کر دیوے گی۔

اسلام نے مسلماناں دی جیون تے جیون نال جڑت نوں پک کیتا اے۔ مسلمان اوہناں نعمتاں
 دار اکھا اے جو رب نے اوہنوں عطا کیتیاں۔ ایہہ ساڈا فرض اے کہ اسیں اپنے اندر تے باہر دی راکھی
 کریئے۔ اپنے باطن دی راکھی دا مطلب خیال دی راکھی، ایمان دی راکھی، جذبے دی راکھی، فکرتے ذکر
 دی راکھی، نم تے خوشی دی راکھی اے۔ ظاہری جُجھے دی راکھی دی وی بہوں لوڑ ہوندی اے۔ اپنے وجود
 دیاں حداں دا بندہ آپ ای راکھا ہوندا اے۔ سانوں دھیان کرنا تے ویکھنا چاہی دا اے کہ کجھ وی
 ساڈے وجود وچ شامل یاں ساڈے وجود توں وکھرانہ ہووے تے اللہ دے حکم دی پابندی کرنی چاہیدی
 اے۔ ایسے طراں اسیں اپنی راکھی کر کے اسلام دی راکھی کر سکنے آں۔ اصلوں مسلمان دی راکھی ای

اسلام دی را کھی اے۔

☆☆☆☆☆

کسے شے توں اوہدی فطرت دے اُلٹ کم لینا ظلم اے۔

☆☆☆☆☆

حسن، عشق دی نظر اے تے عشق حسن دے نیڑے ہون دی خواہش داناں اے۔

☆☆☆☆☆

رہت دے ذکر دے باہجھ دل دا چین نہیں لہجھ سکدا۔ جیہڑے عمل نال دل نوں چین لہجھ اوہ عمل
وی ذکر و انگ اے۔ جس تھاں یاں بندے دی نیڑتا نال دل دا سکون لہجھ اوہ تھاں تے بندہ وی اللہ دے
ذکر نال جڑے ہوندے نیں۔ جسراں ذکر نال دل نوں چین لہجھ اے تے ذاکرتوں وی چین ای لہجھ گا
اے؛ ذکر آلی تھاں وی دل تے جان نوں چین دیندی اے۔ جسراں خانہ کعبہ دی زیارت، مدینہ پاک دی
حاضری، کربلا دی حاضری، اللہ والیاں دے درتے حاضری، پیر و مرشد دے درتے حاضری سبھ ای چین
دے بُو ہے نیں تے ایہہ سبھ رب دے ذکر دی وڈی منزل دے وڈے پندھ دیاں تھاواں نیں۔ بے کر
نیت اللہ ہووے تے سارا سفر اللہ دا ذکر بن جاندا اے۔

☆☆☆☆☆

طریقیت دے سہجے سلسلے اپنے اپنے ڈھنگ وچ بالکل ٹھیک نیس پر ملت دی فلاح اس وچ اے کہ ادھ
اک وڈی وحدت بن کے اگھڑے۔ مسلف اسلام نال جڑیا ہو گیا اے، اسلام نہیں۔ اسلام تے اسلام اے۔

☆☆☆☆☆

کسے وڈے کم نوں چھو بن توں پہلاں اوہدے لئی تگلڑی وجہ تے وڈی دلیل دا ہونا بہوں ضروری
اے۔ سفر تے نکلنا ہووے تے پہلاں جان آ لے مسافراں کولوں سفر بارے کچھ لینا چاہیدائے۔ دریا
بھاویں بیڑی راہیں پار کرنا ہووے تاں وی تیرن دافن جانا چنگا ہوندائے۔ وڈے کم لئی دلیل
ہوندی اے۔ ہر کم ہر آدمی لئی نہیں ہوندا۔ علم دی راہ تے ٹرن آ لے لوک دکھرے ہوندے نیس۔ علم دے
چاہیوان تے گھراں وچ رہن آ لے وکھ وکھ ہوندے نیس۔ ایسے طراں ای سفر تے نکلن آ لے وی ہور
بندے ہوندے نیس۔ رب دی راہ وچ نکلن آ لے وی ہور ہوندے نیس تے او ہناں داراہ وڈ کن آ لے وی
ہور۔ تگلڑی دلیل شہادت دا جذبہ سی، شبیرؓ و اسجدہ سی، وڈا کم سی ایس لئی دلیل وی وڈی سی، وڈی وجہ دا وڈا
نتیجہ اے، وڈی گل اے۔

☆☆☆☆☆

قول اے کہ دل دے پو ہے تے دربان بن کے بہرہ رہو۔ ایہہ دیکھو تہاڈے دل وچ کیہڑی
سدھر وڈ رہی اے، کیہڑا جذبہ ہنگر رہیا اے، جیہڑیاں سدھراں فانی جگ نال جڑیاں ہون او ہناں نوں
دل وچ نہ وڈن دیو۔ جیہڑا جذبہ غیر اللہ لئی ہووے او ہنوں وڈ کیا ای رہن دیو۔

☆☆☆☆☆

خیر تے شر رب و آوں اے، ایس نکھیڑ نال کہ خیر رب دی نیڑتا دی دلیل اے تے شر رب دی نارائسگی دی وجہ۔ خیر تے شر در رب و آوں آو ناخ ای اے جیویں حیاتی تے موت رب و آوں اے۔ ایس حیاتی نوں پسند کرنے آں۔ موت توں بچن دی تدبیر کرنے آں۔ دن تے رات وی رب و آوں نیں۔ عزت تے ذلت وی رب و آوں اے۔ ایس عزت لہنے آں تے ذلت توں بچنے آں۔ شر پسند بندہ ایہہ نہیں آکھ سکدا کہ ایہہ رب و آوں اے۔ سانوں دسیا گیا اے کہ کبھی اپندھ کدھر جاندا اے تے کبھی دے عمل دا کیتا نتیجہ نکلا اے۔ خیر تے شر دی لڑائی ہوندی رہندی اے۔ شر ہار جائے تے معافی منگ کے خیر دے ویہڑے ای پناہ لیندا اے۔ خیر تے شر دا وجود کدی وی ہمیش لئی نہیں ملدا۔ ایہناں دو چکار لڑائی، جھگڑا لگا رہندا اے، انسان دے اندر وی تے باہر وی۔ خیر دی طلب رکھنا اللہ دی مہر دی نشانی اے تے شر دل ودھنا ساڈے نفس دا کیتا کرایا۔ ایس اپنیاں ارادیاں نوں رب دے حکم پیٹھ کر دیئے تے ایہہ لڑائی منک جاندی اے یاں گھٹ ہو جاندی اے۔ رب سانوں ساڈے نفس دے شر توں بچائے۔

☆☆☆☆☆

سدھر دا پنگر نا فطری گل اے۔ بندیاں وچ سدھراں پنگر دیاں رہندیاں نیں۔ کوئی سدھر بار تیکر نال ٹردی اے، کوئی سدھر انسان نوں خواہش توں ای بے نیاز کر دیندی اے، کوئی سدھر اوہنوں چار چنیرے پھراندی اے، کوئی سدھر اوہنوں اپنی ہستی دے سامنے لیا کھلا روی اے تے کوئی سدھر بندے نوں خوش قسمتی نال سرخرو کر دیندی اے۔ کبھی سدھر کیہ کردی اے ایہد اپتہ بندے نوں ہونا چاہی دا اے ورنہ سدھر جگر والہو ہو کے خون دا تھر بن جائے گی۔

☆☆☆☆☆

جیہڑے لوک رب نوں لہمن نکلدے نہیں اوہ بندیاں تیکر ای اڑدے نہیں۔ اللہ والے بندے
ای تے ہوندے نہیں۔

☆☆☆☆☆

سبھ توں وڈا بد قسمت بندہ اوہ اے جیہڑا غریب ہو کے وی پتھر دل رہوے۔

☆☆☆☆☆

نبی پاک ﷺ نوں جگ لئی رحمت بنا کے گھلیا گیا۔ ساڈے تے فرض اے کہ اسیں نبی پاک
ﷺ دی رحمت آلی گل ساری مخلوق تیکر اڑائیے۔ اسلام آپے ای اڑ جائے گا۔ دنیا نوں جدوں رات
دے ہنیرے توں بعد چائن لہمدائے تے اوہ دیاں اکھاں اپنے آپ سورج ول اٹھ جان دیاں نہیں۔ سورج
دادین چائن اے۔ اپنے آپ نوں منوانا نہیں۔

☆☆☆☆☆

اللہ دی کتاب تے گوہ کرو۔ ایمان والیاں نوں سد اوجا گیا اے کہ ایس کتاب وچوں ہدایت دا
پندھ لہمن۔ ایس کتاب وچ فائدہ ای فائدہ اے۔ جیہناں اداریاں نے رب دی کتاب نوں چھاپے چاڑھ
کے دیتی اے اوہناں توں کوئی اللہ والا اللہ دے ناں دی رائلٹی منگے، اتنی رائلٹی لہھے گی کہ آن آلیاں نوں
قرآن پاک پڑھن لئی مفت ملے گا۔ سونے چاندی دیاں تاراں نال لکھے ہوئے قرآن توں بہتر اے اوہ
قرآن جیہڑا اک غریب نابینا بال دے دل وچ محفوظ اے۔ قرآن دے دکھو دکھ نمونیاں تے پیسہ خرچن دی

تھوئیں قرآن پڑھن تے پڑھان آلے اداریاں دی مدد کیتی جاوے۔

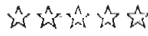
☆☆☆☆☆

اپنی نگرانی پیٹھ کم کرن آلیاں نال چنگا سلوک ایہوای اے کہ اوہناں نوں ماڑا نہ بھجیا جاوے۔
اوہ انسان نہیں اوہ سے طراں جیوت جسراں تسمیں۔ اوہناں دے جذبیاں، سدھراں تے لوڑاں دا خیال
رکھیا کرد، رب راضی رہوے گا۔ جیہڑا سلوک رب توں چاہندے او اپنے پیٹھ کم کرن آلیاں نال کرد۔
پیٹھ کم کرن آلے وی آزمائش نہیں تے افسروی۔ نگا نگا نہ رہیا تے وڈا وڈا نہیں رہوے گا۔ سبھ انسان
نظریں آن گے۔

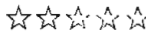
☆☆☆☆☆

ہر کم دا اک ویلا ہوندائے تے ہر ویلے لئی اک کم ہوندائے۔ کویلے دی نماز دی نماز نہیں ہوندی۔
تج دے خاص دن ہوندے نہیں۔ روزیاں دا مہینہ اے تے نیندر دا وی خاص ویلا اے۔ رزق دی بھال دا
ویلا اے۔ پڑھن دا زمانہ اے۔ علم دا دور و کھرا اے۔ خواہش دے زمانے ہور نہیں۔ جتن دے دن ہور
ہوندے نہیں تے بارن دی گھڑی ہور اے۔ عمل دا بیڑا ہور اے۔ جزا تے سزا دا ویلا وکھو وکھ مٹھیا گیا
اے۔ نہ خوشی ہمیش رہندی اے نہ غم رہ سکدائے۔ ہر کم اپنے مٹتے ہوئے ویلے تے چنگا لگدائے ورنہ بہوں
بھینا۔ علم تے عمل دے ویلے دی پچھان ہونی چاہیدی اے۔ چنگا ڈرا یوراہ ای اے جیہڑا بوہتے بارن نہ
وجائے تے نہ ای بار بار بریک لائے۔ بارن دو جیاں نوں ڈران لئی اے تے بریک اپنے لئی برداشت۔
ایتے طراں ای چنگا جیون اوہ ای اے جیہڑا دو جیاں نوں نہ ڈرائے تے نہ زیادہ برداشت کرن۔ دو جیاں
تے اپنی من مرضی تھوپن لئی اوہناں نوں ڈرایا جاندا اے اور اوہناں دی بھینری گل نوں برداشت کیتا

جانداے۔ اپنی مرضی اپنے تیک رکھوتے دو جیاں دی مرضی اوہناں تک رہن دیو۔ اوہنوں بھینڑانہ آکھو۔
 جیوں دا سفر چنگا لنگھ جائے گا۔ جیسے لوکاں دی چاہت کیتی اوہدی وی چاہت کیتی گئی۔ جیسے دو جیاں دی
 بھلیائی مٹنی اوہدے لئی وی بھلا سنگیا جائے گا۔ مکدی گل ایہہ کہ دو جیاں نال نیکی اپنے نال نیکی اے تے
 دو جیاں نال بدی اپنے نال بدی اے۔ دو جیاں نال نیکی ساڈی کامیابی اے تے دو جیاں نال بدی ساڈی
 عاقبت وی خرابی اے۔

خالق دا گلہ مخلوق دے ساہنے نہ کرو تے مخلوق دا شکوہ خالق دے ساہنے نہ کرو، سکون ہل
 جاوے گا۔

دین تے دنیا... جس بندے دے بیوی بچے اوہدے توں راضی نیں اوہدی دنیا سوکھی اے تے
 جیہدے ماں بیواوہدے توں خوش نیں اوہداوین چنگا۔

جو سچا نہیں اوہ کسے ”سچے“ دی اڈیک نہیں کرسکدا۔

اسیں اک وڈی قوم بن سکے آں جے کراسیں معاف کرنا تے معافی ملگنا شروع کردیئے۔

☆☆☆☆☆

سبھ توں وڈی قوت برداشت کرن دی قوت اے۔ اللہ دے راز اللہ ای جانداے۔ رب دیاں رب جانے یاں رب دیاں جانے۔ اسیں رب دی مرضی نوں نہیں سمجھ سکدے۔ اسیں تے اپنی مرضی نوں نہیں سمجھ سکدے۔ موسیٰ نہ سمجھ سکے کہ او بناں دا پہلی کیہ کر رہیا اے۔ بیڑی کیوں بھٹتی گئی، بچہ کیوں قتل ہو یا، دیوار یتیم کیوں مرمت کیتی گئی۔ اک پیغمبر نوں سمجھ نہ آسکی۔ یعقوب نوں ایہہ پتہ نہ لگ سکیا کہ او ہناں دا وچپٹن آلا پتر کس حال وچ اے۔ ایہہ رب دے کم نیں۔ رب نہ چاہوے تے کون جان سکد اے۔ رب نوں مننا چاہیداے۔ رب نوں جاننا اوکھا اے۔ ساڈا کم مننا اے، کھوج کرنا نہیں۔ کھوج جگ بارے کرو تے رب نوں کدھرے ایٹھ نہ ہودے کہ اسیں دنیا نوں من لوئیئے تے رب دی کھوج کرنا شروع کردیئے۔

☆☆☆☆☆

جیہڑا بندہ اپنی وفابارے دس رہیا ہوندا اے اوہ اصل وچ دو جے دی بے وفائی بارے دس رہیا ہونداے۔ وفاتے ہوندا ای بے وفاناں اے۔

☆☆☆☆☆

کجھ لوک حیاتی وچ ای مردہ ہوندے نیں تے کجھ مرن توں بعد وی حیوت۔

☆☆☆☆☆

اگے ودھن لئی محنت تے مشقت دی بہوں لوڑ ہوندی اے پر ایہہ نہیں بھلنا چاہیدا کہ مشقت اک
کھوتے نوں گھوڑا نہیں بنا سکدی۔ ایہہ رب دا بہوں وڈا اکرم تے احسان اے کہ بندیاں دی دنیا وچ جن،
فرشتیاں ورنگی غیر انسانی مخلوق غیر انسانی شکل وچ ساہنے نہیں آسکدی۔

☆☆☆☆☆

چاہت نال ویکھوتے گلاب وچ رنگ وی لہے گا تے خشبو وی۔ نفرت نال تھکوتے کنڈھے اکھاں
وچ کھین لگ پین گے۔

☆☆☆☆☆

دوروں آن آلی واج وی ہنیرے وچ چانن داکم دیندی اے۔

☆☆☆☆☆

ولیاں دی مجلس وچ رہو، چین لہ جاوے گا۔

☆☆☆☆☆

فرض تے شوق کٹھے کر دیو چین لہ جاوے گا۔

☆☆☆☆☆

زردی ہوس تے وجودی لذت چھڈ دتی جاوے تے حیاتی سوکھی ہو جاندی اے۔

☆☆☆☆☆

کسے دا چین بر باد نہ کرو، سکون لہج جاوے گا۔

☆☆☆☆☆

دل چوں نفرت کڈھ دیو، چین لہج جاوے گا۔

☆☆☆☆☆

حقیقت لہمن آلا حقیقت دی کھوج وچ کسے نہ کسے وسیلے نوں نال لے کے نکلا اے۔ جسراں او بنے کدھرے پڑھ لیا کہ حقیقت ایچ اے تے اوہ اوہ سے خیال موجب نکلے گا تے جدوں اوہنوں اوہو جیہی حقیقت لہے گی تے اوہنوں اس خیال دے چانن وچ پچھانے گا۔ ایسراں پچھان دی تکرری کھوجی دے اپنے کول ہوندی اے تے اوہ ایس تکرری نال حقیقت نوں لہمدا تے ویکھد اے۔ ایس جے کراکھ نوں پچھان دا وسیلہ من لوئے تے حقیقت کسے منظر دی شکل وچ ساہنے آوے گی۔ کسے کھنڑے دے روپ وچ دستے گی۔ جے کرا ایس گن نوں حقیقت دا وسیلہ من لوئے تے حقیقت گیت وچ اچھے گی۔ جے کردل نوں نال لے کے ٹریئے تے حقیقت دلبری اے۔ جے کر ذہن نوں وسیلہ من کے ٹریئے تے حقیقت حیرت اے۔ جے کرسواں بن کے ٹریئے تے حقیقت سخاوت دے روپ وچ ساہنے آوے گی۔ جے کراسیں تخی بن کے ٹریئے تے حقیقت منگن آلیاں وچ دستے گی۔ منڈی گل ایہہ کہ کھوجی جس رنگ وچ نکلے گا کھوج اوہ ای روپ ونا

لوگ تگی اور ہر رنگ حقیقت دار تک اے یوں ہے ایس جگ وچ کوئی چیز باطل نہیں۔

جیسے ماں پیو دا ادب کیتا او ہتاں دی اولاد وی ادب کرن آلی ہووے گی... نہیں تے نہیں۔

اخیر دے پندھ دامنڈھ دنیا نال جزیا ہو گیا اے تے اللہ نال سمبندھ بندیاں دے وسیلے نال بن دا اے۔ اسیں گناہ بندے نال کرنے آں، نیکی بندے نال، سخاوت بندے نال، رحم بندے نال، سلوک بندے نال، پیار تے نفرت بندے نال۔ رب دے حکم بندیاں راہیں عمل وچ آندے نیں۔ نماز بندیاں نال مل کے پڑھتی اے، جہاد بندیاں نال بندیاں دے خلاف، اُمت بندیاں دا اکٹھ اے، قوم بندیاں دی ایکتا اے، انسان کے تھاں وی کلا نہیں۔ اکا پے وچ بندیاں دیاں یاداں ہونڈیاں نیں، مجلس وچ بندیاں دے منکھڑے، بازاراں وچ بندیاں دی بھیڑ، ذکر تے فکر دیاں مجلس وی بندیاں نال، ایٹھوں تیک کہ جنازہ وی بندیاں نال۔ نماز جنازہ وی بندیاں دا اکٹھ اے۔ جے کر کوئی بندہ کلا عبادت وچ زچھیا ہووے تے تھوڑے چر بعد او بدے آل دوالے لوکی اکٹھے ہو جاوون گے، مسیت بن جاوے گی، خانقاہ بن جاوے گی، لنگر خانے کھل جاوون گے تے اکا پے وچ رہن آلا مجلس دا آگوبن جاوے گا۔ حیاتی ذات دے بیان دانان اے۔ ہن گوہ کرن آلی گل ایہہ وے کہ ساڈا اعمال نامہ کیہ اے، ساڈے آل دوال دے بندیاں نال میل جول دا نتیجہ۔ ماں پیو دی سیوا نیکی اے، متھا جاں تے ماڑیاں دی سیوا نیکی اے، چاہت نیکی اے تے ایہناں سبھ دا اُلٹ بدی۔ نیندر وچ بندہ کلا ہونڈاے۔ اوتھے وی خواب تے خیال محبوب نال جڑے رہندے نیں۔ نیندر وچ نیکی نہیں ہو سکدی تے نیندر وچ بندہ بدی توں وی بچ جانداے۔ بندے دا ہر عمل

دو بچے بندے نال جڑیا اے۔ ذاتی عمل بس اک ای اے تے اوہ سجدہ اے۔ پوری نماز وچ اسیں لوکاں دا ذکر کرنے آں ایس لئی پوری طراں کھتے ہوئے نہیں جا پدے۔ جسراں اوہناں لوکاں دا ذکر جیہناں تے رب دا کرم ہو یا تے اوہناں دا ذکر جیہناں تے اوہدا غضب ہو یا۔ بھٹکے ہوئے لوکاں دا ذکر۔ نیک تے بیچارے لوکاں دا ذکر، حضرت ابراہیم تے اوہناں دی آل دا ذکر، ماں پیو دا ذکر، بچیاں دا ذکر تے اپنے پیارے نبی ﷺ تے اوہناں دی پاک آل دا ذکر۔ ایہہ سبھ ذکر نہیں۔ ایہہ سبھ ذکر بندیاں دے وکھو وکھ روپ نہیں۔ ایہناں دا ذکر تے ایس ڈھنگ نال ذکر عبادت اے۔ ایچ میری عبادت بندیاں دے ذکر، انساناں دی نیڑتا، بندیاں نال سلوک، اوہناں توں ہدایت لہسن دا ذکر، اوہناں دیاں کیاں کوتاہیاں توں بچن دے فن داناں اے۔ میرا دھیان تے اکلا پالس سجدہ اے۔ ایس لئی ایہہ لازمی اے کہ سجدہ کدے فغفانہ ہووے تے بندیاں نال چنگا سلوک جاری رہوے تاں بے دل نوں چین لہج جاوے۔

اپنے سکون قلب کا کچھ اہتمام کر
اس خانہ خدا سے کدورت نکال دے

☆☆☆☆☆

خوش بخت بندہ اوہ اے جیہدا اپنے بخت تے بخش اے۔

☆☆☆☆☆

بندہ پریشان اوس ویلے ہوندائے جدوں اوہدے دل وچ کسے وڈے مقصد دی سدھر ہووے لیکن اوہدے لئی ٹکن نہ ہووے۔ چین لئی ضروری اے کہ یاں تے سدھر گھٹ کیتی جاوے یاں ٹکن ودھادتا جاوے۔ ہر سدھر لئی اک عمل اے۔ عمل نہ ہووے تے سدھر بس سغفنا اے۔ اسیں جیہو جیہی عاقبت مٹگئے آں سمانوں او: و

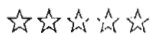
جہاں مل کرنا چاہیے۔ کامیابی محنت کرن آلیاں لہنی، جنت ایمان والیاں تے عمید روزہ داراں لہنی اے۔

ظاہر دے جانن دی کھوج اکھ دی نو نال اے، باطن دے نور دی کھوج روشن دل نال تے تچے دی پچھان اپنی صداقت نال۔ تہاڈا اپنے آپ نوں سنا ای رب دی گواہی اے۔ باہرلی دنیا وچ رب دیاں لکھاں نشانیاں نیں۔ تہاڈے نال تہاڈے رب دے تعلق اتنا اے جتنا کہ تہاڈے من تے چاہن وچ اے۔

سبھ توں بوہتا بد قسمت بندہ اوہ اے جیہڑا بہوں غریب اے تے فیروی رب تے یقین نہیں رکھدا۔ کجھ لوک اپنے آپ نوں اپنے پیٹے توں وڈا سمجھدے نیں تے کجھ لوک پیٹے نوں اپنے آپ توں وڈا۔ دوواں دا نتیجہ پریشانی اے۔ اپنے آپ نوں اپنے توں وڈا سمجھنیاں اپنے توں زکا بندے نوں اوکھا کر دیندائے۔ جیویں کوئی بندہ ایہہ آکھے کہ میں ڈائریکٹری وچ عمر گوار جیاں، جے میں وزیر ہوندا تے بہوں چنگا کم کرسکد اسوں۔ دو جا بندہ ایہہ آکھدائے کہ وزیر ہونا میرے لئی مصیبت اے، ایہدے نالوں چنگا سی میں وکیل ای رہندا۔ ایس طراں لوک اپنے حال توں اواز ارہندے نیں، بڑے گھٹ لوک ہوندے نیں جیہڑے اپنے حال تے حالت تے شاکر ہوں۔

حق دی راہ تے کرن آلیاں تے سفر وچ کارا وکڑ وی آندی اے تے سوکھت وی۔ اوکڑ وچ چنگے

لوگ صبر کر دے نہیں تے سوکھت وچ شکر۔ ایہہ سفر دریا وانک اے جیہڑا پہاڑاں وچ کار سنگرو کے لنگھد اے تے میداناں وچ کھلر کے کنڈھیاں دی تریبہ بچھاندا ہو یا اخیر وڈے دریا وچ بل جانداے۔ دریا تھک کے راہ وچ نہ ٹھدا اے، نہ پچھتے مر ددا اے۔ ایسے طراں نیک لوک سفر چھوہن مگروں اپنی منزل تے اپڑ کے حقیقت نال اک مک ہو جانداے نہیں۔ سچا بندہ رستے دیاں اوکڑاں توں نراش نہیں ہوندا۔ فقیر ہر دکھ نوں جھلدا اے ایس لئی کہ اوہنوں پتہ اے کہ جیسے سفر دا حوصلہ دتا اے، تکلیف وی اونہے بھیجی اے تے منزل تے وی اونہے ای اپڑانا اے۔

☆☆☆☆☆

ہر بندے دے دل وچ قوم دی سیوا دا جذبہ ہونا چاہیداے۔ جذبہ نیت نال اے۔ نیت اک علم اے تے علم لئی اک عمل اے۔ عمل لئی میدان اے اور عمل دے میدان وچ شریک لوک نیک نیت ہون تے نتیجہ چنگا ہووے گا۔ اکٹھے مرن آ لے اک خیال نہ رکھدے ہون تے کامیابی نہیں لہدی۔

☆☆☆☆☆

اپنے آل دوال نوں دھیان وچ رکھو تے ایس گل تے گوہ کرو کہ تہاڈے بیوی بیچے، ماں پیو، بھین بھرا، ساک تے یار بلی تہاڈے بارے کیہ سوچدے نیں؟ لوک تہاڈے سامنے کجھ کہندے نیں تے تہاڈی کنڈھ پچھتے کجھ ہووے تہاڈا ذکر کردے نیں۔ کدے کدے چپ وٹ کے اپنے گھر دے بوہے انگوں اوپرے بندے وانگوں لنگھ جاؤ تے سوچو کہ اس گھر وچ تسیں کدوں تک او؟ اوہ ویلا ڈراڈے نہیں جدوں ایہہ گھر تے ہووے گا پر تسیں نہیں ہووے گے۔ اوس ویلے ایس گھر وچ کیہ ہووے گا؟ تہاڈا ذکر ہووے

گا... جے کر ہووے گاتے کسراں ہووے گا؟

☆☆☆☆☆

جے کر رب دے محبوب ﷺ نہ ہوندے تے مجھ وی نہ ہونداتے جے کر کجھ وی نہ ہونداتے بس اللہ ہوندا۔ جے بس اللہ ہونداتے کیہ ہوندا، مکدی گل ایہہ کہ سانوں اللہ تے اللہ دے حبیب ﷺ دے رتے تے بحث نہیں چھیڑنی چاہی وی۔ رب دارتہ رب دا حبیب ﷺ جانے تے حبیب ﷺ دارتہ رب جانے۔

☆☆☆☆☆

جس طراں ملن تے وچھوڑا دونوں محبوب وی بخشش نہیں، او سے طراں دن تے رات دونوں سورج دے رُوپ نہیں۔

☆☆☆☆☆

نماز پڑھن دا حکم نہیں سکوں قائم کرن دا حکم اے۔ نماز اوس ویلے قائم ہوندی اے جدوں بندت وی تے سماج دی حیاتی رب دے فرمان بیٹھ ہووے ایس لئی لازمی اے کہ ملت اک طراں رب دے حکم موجب اگے ودھے۔ مسلمان لئی لازمی اے کہ اوہ جسراں نماز دی حالت وچ اپنے آپ نوں رب دے سامنے سمجھا اے او سے طراں نماز توں بعد وی رب دے سامنے ای سمجھے تے اوہدا کوئی وی کم ایسا نہ ہووے جیہہ اہلت دے حق وچ چنگا نہ ہووے۔ حاکم دا فرض اے کہ نماز قائم کرائے۔

☆☆☆☆☆

من دے مگروں کھوج راہوں کُراہ پا دیندی اے۔

☆☆☆☆☆

بدی دی کھوج ہووے تے اپنے اندر جھاتی پاؤ۔
نیکی دی چاہ ہووے تے دو جیاں وچ لہو۔

☆☆☆☆☆

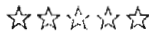
غریب اوہ اے جیہدی کمائی اوہدی سدھر توں گھٹ ہووے۔ جیہدی سدھر کمائی توں گھٹ
ہووے اوہ امیر اے۔ لیہنوں ایچ وی کہیا جاسکد اے کہ غریب اوہ اے جیہد آخر چہ اوہدی آمدن توں چوکھا
ہووے۔ امیر اوہ اے جیہدی آمدن خرچے توں بوہتی۔ غریب جے کراپنی سدھر تے خرچے گھٹ کر دیوے
تے سوکھا ہو جاوے گا۔ ایسے طراں جیہڑا اپنے توں امیر لوکاں نال مقابلہ کرے گا اوہ کدی وی سوکھا نہیں
ہووے گا۔ نیویں تھماں ول دیکھو گے تے اپنے آپ نوں وڈے لگو گے۔ اُچیائی ول تکو گے تے اپنا آپ نکا
لئے گا۔ ایچ امیری غریبی، اُچیائی نیویں اک احساس وانگ اے۔ اپنے احساس دی اصلاح کرو۔

☆☆☆☆☆

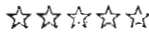
خیال بدل سکد اے پر حکم نہیں مل سکد۔

☆☆☆☆☆

محبت تے محبوب دی وکھری وکھری تعریف اوکھی اے۔ محبت دے ناطے نال ایہہ دونویں اک ای نہیں۔ کسے دی کسے تے برتری دا بیان نہیں ہوسکدا۔ مقام محبوب نوں مقام محبت توں گھٹ یاں ودھ نہیں آکھیا جاسکدا۔ اک دی ہستی دوجے دے دم نال اے۔ دنیاوی رشتیاں وچ محبت تے محبوب دا مقابلہ اوکھا اے۔ حقیقت دی دنیا وچ تے ہو روی نہ ہوون آلا۔ اللہ نوں اپنے محبوب نال کتنی محبت اے کہ اوہنوں جگ دی تخلیق دا کارن دسیا۔ اللہ اپنے فرشتیاں نال اپنے محبوب تے ورود بھیجا اے، اوہدے ذکر نوں اچا کردا اے، اوہدی شان دسد اے تے محبوب اپنے رب دی عبادت کردے نہیں، اوہدی وڈیائی دسدے نہیں، اوہدی رضادے مطابق حیاتی تے حیاتی دے کم توڑ چاڑھدے نہیں۔

جدوں تک لو بھ اے، خوف وی رہوے گا۔ جیہڑا لو بھ توں چھٹکارا پانگیا اوہ خوف توں ڈراڈے ہو گیا۔ جیوں نال محبت موت دے خوف دا کارن اے۔ مقصد نال محبت موت دے خوف توں آزادی داناں اے۔

گناہ دینی حکم دے الٹ چلن داناں اے۔ جرم حکومت دے حکم دے الٹ کم کرن داناں اے۔ گناہ دی سزا رب دیندا اے تے جرم دی سزا حکومت۔ گناہ توں توبہ کر لئی جائے تے ایہدی سزا نہیں ہوندی پر جرم وی معافی نہیں۔ گناہ دی سزا دوجے جہان وچ تے جرم دی سزا ایسے دنیا وچ اے۔ گناہواں دی سزا اوہ حکومت دے سکدی اے جیہڑی رب دی حکومت ہووے۔ جے کر توبہ توں بعد فیئر گناہ ہو جائے تے فیئر توبہ کر لینی چاہی دی اے مطلب ایہہ کہ جدوں موت آوے تے گناہ دی حالت وچ نہ آوے سگوں توبہ دی

حالت وچ آوے۔ توہ قبول ہو جائے تے اوہ گناہ فیر نہیں ہوندا تے نہ اوس گناہ دی یاد باقی رہندی اے۔
تہی توہ کرن آلا ایچ ای اے جیویں نواں پیدا ہون آلا بچے۔

☆☆☆☆☆

جس سفر دی اخیر کامیابی اے اوس پورے سفر نوں ای کامیابی آکھنا چاہیدا اے۔

☆☆☆☆☆

ساڈیاں خشیاں ساڈے توں دور ہو کے ساہنوں دکھ دے جان دیاں نیں۔ جتنی وڈی خوشی او ناں
وڈا غم۔ غم خوشی توں کھوہ لے جان داناں اے۔

☆☆☆☆☆

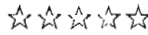
کامیابی تے ناکامی ایڈری لازم نہیں جتنا کہ مقصد نوں سمجھنا۔ نیک مقصد دے پندھ وچ ہارن آلا
بھیڑے مقصد وچ جتن آ لے کولوں بہوں چنگا اے۔ ایچ ہو سکد اے کہ اک بندہ مقصد لہسن وچ
کامیاب ہو جائے پر اوہدی حیاتی ناکام ہووے۔

☆☆☆☆☆

انسان دیاں بنائیاں حد اں فطرت دے کم وچ رکاوٹ نہیں پیدا کر سکدیاں۔

☆☆☆☆☆

جھوٹا بندہ رب کا کلام وی دتے تے اثر نہیں ہووے گا۔ صداقت دس لئی سچے بندے دی جیہہ
دی اوڑ ہوندی اے سگوں سچے بندے دی گل ای سچیا کی اے۔ جتنا آدر جوگ سچا، اتنی وڈی سچیا ئی۔

فطرت دی کتاب پڑھو..... گوہ نال..... فکر نال۔ چڑھدے توں بھٹنن آلا سورج کبڑا وڈا
انقلاب داسنیہالے کے آؤندا اے۔ چار چھیرے کھلری چُپ بولن لگ پیندی اے، ہنیرے اوہلے ہو
جاندے نیں، رنگ رنگ دے پھل کھیر پیندے نیں، سمجری ہوادے ہلے، پنچھیاں دے ہاسے تے سبھ
توں ودھ کے ایہہ وڈا شاہکار یعنی بندہ سُٹنے توں جاگدا اے۔ فیراوہ ای دنیا، اوہ ای رونق میلہ، زندگی دی
نُسخ، موت دے منظر، محبت، نفرت ہر پاسے کجھ نہ کجھ ہون لگ پیندا اے۔ اک وڈا سنیہا جاگن دا عمل
کرن دا، کمائی کرن دا، بکلی جیہی کیڑی توں لے کے اچی اڈاری بھرن آ لے شاہین تیکر، لومڑی توں شیر
تیکر، غریب توں امیر تیکر سبھ عمل وچ زجھ جاندے نیں۔ کوئی گھرول آرہیا اے، کوئی گھر توں جارہیا
اے۔ مورچدے نیں، بلبلاں گاؤن گاندیاں نیں، خشبوواں نال ایہہ دھرتی مہکن لگ پیندی اے۔ ایہہ
سبھ فطرت دے لشکارے نیں۔ تسیں فطرت دی رنگینی وچ خالق دے حُسن تخلیق نوں تگو، مالک دی مرضی
نوں پچھانو، اکھاں نوں نور عطا کرن آلا آپ رنگاں وچ لشکارے ماردا اے۔ سماعت دین آلا، گائیک
دے راگ وچ اے۔ پنچھیاں نوں بزنے پیٹتے خالی جیب آبلنیاں توں باہر لیان آلا اوہناں دے
کھان پین دا پر بندھ کر چُکیا اے۔ شیراں دے بھوجن نوں حیاتی دے کے بچایا، شاہین دی روزی ہوا وچ
اُڈدی اے، گدھ دی مُردار کرتی گئی، اکھاں نوں نور دی خوراک عطا کیتی، سماعت نوں گیتاں دی، دل
نوں احساس دی۔ خالق نے فطرت وچ تخلیق دے کرشمے دس دتے۔ گوہ کرو تے کیہ کجھ نہیں ہو رہیا۔
تہاڈی بکلی جیہی حیاتی نوں نظاریاں وچ زجھیا رکھن لئی۔ نعمت تے نعمت دین آ لے داسو چو، فطرت توں
فاطر، تخلیق توں خالق دا، ذکر توں مذکور دا، اپنا خیال وی ہونا چاہی دا اے پر سبھ توں ضروری اوہدا خیال

اے جیسے تہانوں خیال آلا بنایا۔

بندے داسفر لئی شوق اودا اڈھا پیراے۔ یاں اٹیخ سمجھو کہ سفر دا شوق نہ ہووے تے کوئی مُرشد یاں
آگُو کچھ نہیں کر سکا۔

ساڈے مگروں دنیا ایسے طراں جیوت رہوے گی جس طراں ساڈے جگ وچ آن توں پہلاں

سی۔

اللہ تعالیٰ نے حقیقتاں نوں جسراں کھول کے دسیا اے اوہ بندے دی ہدایت لئی بوہت نیں پڑا پس
توں زیادہ اوہناں نوں کھولن دی سدھر رکھنا گراہی ول لے جان دا سبب بن سکدا اے۔ اللہ توں ایہہ پکھن
دی کوشش نہیں کرنی چاہی دی کہ اوہنے ایسراں کیوں کیتا تے اوسراں کیوں نہیں کیتا۔ سگوں ایہدے اُٹ
ساہنوں تیار رہنا چاہی دا اے کہ اللہ ساڈے توں پکھے گا کہ اسیں اٹیخ کیوں کیتا تے اُنج کیوں نہیں کیتا۔

حکومت نا اہل ہوسکدی اے، غیر مخلص نہیں ہوسکدی۔ ملک نال مخلص ہونا حکومت دی ذمہ داری وی اے تے ضرورت وی۔ ملک سلامت رہوے گا تے حکومت قائم رہ سکدی اے ایس لئی حکومت ہمیش ای مخلص ہوندی اے۔ حزب اختلاف آلے حکومت نوں غیر مخلص آکھدے نیں تے حکومت اپنے مخالفان نوں وطن داؤیری سمجھدی اے۔ جیہڑا بندہ دس سال توں بوہتے عرصے توں ملک وچ رہ رہیا ہووے اوہ ملک دشمن نہیں ہوسکدا۔ جیہڑے ماں پیو دی قبر ایس ملک وچ اے اوہ خدا نہیں ہوسکدا۔

اپنیاں دعاواں وچ رب نوں نصیحتاں نہ کریا کرو کہ اوہنوں ایخ کرنا چاہیدا اے تے ایخ نہیں کرنا چاہیدا۔ ایس قوم تے رحم کرنا چاہیدا اے۔ فلاں تے غضب کرنا چاہیدا اے۔ فلاں نوں برباد کر دینا چاہیدا اے۔ کجھ لوک اپنے آپ نوں رب دا صلاح کار سمجھ لیندے نیں تے اوہ رب نوں آکھدے رہندے نیں، اتھے فضل کرتے او تھے تباہی دا گولہ سُٹ۔ ایہنوں اُکا مُکا دے۔ مینوں تے میری اولاد نوں ہمیش لئی سلطاناں دا سلطان بنا دے۔ ایخ نہیں ہوندا۔ اللہ نے اپنے نبی ﷺ دے ذریعہ نوں وی برباد نہیں کیتا۔ شرار بولہن، چراغ مصطفوی ﷺ دی ضد اے پر پچھان وی اے۔ شیطان رب داؤیری اے، اوہدی ضد اے پر ایہہ ضد ای اوہدی پچھان اے۔ رب دی سنت ایہہ نہیں کہ رب اپنے ذریعیاں نوں زندہ ای نہ رہن دیوے۔ رب دا قانون کجھ ایخ اے جیہڑا نہ معنی آلیاں نوں وی آکھ رہیا ہووے کہ ”تسمیں نہ منو، میں تہاڈی اکھاں دا نور نہیں کھوواں گا، تہاںوں روٹی دینا بند نہیں کراں گا، تہاڈے تے اپنے احسان کردار ہواں گا، تسمیں بغاوت مگروں آخر میرے کول ای آدو گے اوس دن تہاںوں پتہ لگے گا کہ تسمیں کیہ کردے رہے او۔“ اللہ توں کسے دی بربادی نہ منگو۔ سبھ دی اصلاح، سبھ دی خیر تے سبھ دا بھلا منگو۔

موت حیاتی دی راکھی کرن آلی قوت اے تے حیاتی موت داعمل۔

☆☆☆☆☆

غم دی دولت نوں گھٹ نہ سمجھو۔ غم داسرمایہ وڈی عنایت اے۔ اوس بندے تے وڈا کرم اے
جیہدی رات جاگ پوے، جیہنوں سرگھی ویلے دی خاموشی لہج جاوے۔ دکھے ہوئے دل دی دعا قوماں دیاں
مست پیتاں نال دی اے۔ رات دے پشلے پہر بہوں ہنیری رات دی خاموشی وچ ڈگن آ لے اتھر وملت ائی
چراغاں کر دے نیں۔ غم ای اوہ جادو اے جیہدے نال عطار، رومی، رازئی تے اقبال بن دے نیں۔ غم
مازے بندے نوں کھا جاندا اے تے تگڑے نوں بنا جاندا اے۔

☆☆☆☆☆

اک کافر اپنے کفر تے آکڑ دا بھر دا اے۔ اک مومن اپنے ایمان تے کیوں مان نہیں کر دا!

☆☆☆☆☆

پنخل دا اک دن دا جیون بکڑ دے کئی سالوں دے جیون توں چنگا اے۔

☆☆☆☆☆

رب دا آکھنا اے، ’میری رحمت میرے غضب توں چوکھی اے۔‘ ایہدا مطلب اے کہ جیہدی کوئی حد نہیں اوہدی ہر صفت وی حد اں توں پاک اے۔ اک حدوں باہر دو جے حدوں باہر توں گھٹ ہو جائے تے اوہ کنج قائم رہ سکد اے۔ اللہ دا غضب، غضب دے طور تے نہیں۔ اللہ صرف انصاف کرن لگ پوے تے غضب ہو جائے۔ مطلب ایہہ کہ اوہدی رحمت انصاف توں بہوں چوکھی اے۔ ایسراں جے کر سائون ساڈے عملاں موجب ای اجر ملے تے ساڈی بچت اوکھی مازی اے۔ ایس تے رحمت دے سہارے ای بچ سکے آں بلکہ جگ لئی رحمت نبی پاک ﷺ دا سہارا ساڈے لئی چھنکارے دی راہ اے۔ مطلب ایہہ ہو یا کہ اللہ توں اپنے عملاں دے حوالے نال انصاف نہیں منگنا چاہی دا، اوہدے توں صرف رحم دی تننا کرنی چاہیدی اے۔ شفاعت رحمت اے، انصاف غضب تے رحمت غضب تے چھائی ہوئی اے۔

جیون آمدن تے خرچ توں ودھ وی بہوں کجھ اے۔ ایہدے وچ مٹھو دے وی نیں تے اکھاں وی۔

ہر علم دے اُلٹ اک علم اے۔ اپنے علم نوں مخالف علوم دی پہنچ توں بچان دا علم وی آنا چاہی دا اے۔ دیوالنا سوکھا اے اوہنوں نہیری طوفان توں بچانا اوکھا۔ ہر سدھر دے اُلٹ اک خواہش پلدی رہندی اے تے انسان دے اندر دکھ و کھ سوچاں تے بے یقینی اوہنوں ویلے صحیح فیصلہ نہیں کرن دیندی۔ خوش بخت بندہ صحیح فیصلہ کردا اے، صحیح ویلے صحیح قدم چلدا اے تے نتیجہ رب دے حوالے کر دیندا اے۔

معاف کر دین آ لے دے ساہنے گناہ کوئی شے نہیں۔ عطا دے ساہنے کیاں کوتاہیاں دا کیہ ذکر؟

☆☆☆☆☆

اسیں اک سماج وچ حیاتی کر رہے آں،
پر اسیں وکھ دکھ ربت دے اگے جواب دینا اے۔

☆☆☆☆☆

ہر بندے دارزق اوہدے وجود دے کسے حصے وچ رکھیا گیا اے۔ اوس حصے دی راکھی کرو۔ مثلاً
لکھن آلیاں دارزق ذہن تے حافظے وچ اے، قلم وچ اے، بولن آلیاں دا زبان وچ، گان آلیاں دا گلے
دے سوز وچ، ایتھوں تیکر کہ کجھ لوکاں دارزق اوہناں دے چہرے وچ اے، کجھ لوکاں دارزق بانہواں
دے زور وچ، کجھ دارزق مکاری وچ، کجھ دارزق ایمان وچ، کجھ دا بے ایمانی وچ، کجھ دارزق اپانج ہون
وچ اے۔ معصوم بالائے دارزق اوہناں دی معصومیت وچ اے۔ کئی ملکاں وچ جنیات وی کمائی دا حصہ
اے۔ ملکی گل ایہہ اے کہ بندہ اپنے وجود دے کسے حصے دے وسیلے نال اپنی پیٹ پوجا کردا اے۔ سفر
تے خرچ کرن آ لے سفر نامیاں توں رزق لیندے نیں۔ وڈیاں وڈیاں درگا ہواں تے آستانیاں تے لنگر
پکدے نیں، تہانوں پیتا اے ایہہ رزق کتھوں آؤندا اے؟

☆☆☆☆☆

اک بیلی دو بے نوں آکھن لگا، ”توں اوہ کہانی سنی ہوئی اے؟“
 بیلی نے جواب دتا، ”نہیں، میں دو جی کہانی سنی ہوئی اے۔“

☆☆☆☆☆

موت توں چوکھی خوف ناک شے موت دا خوف اے۔

☆☆☆☆☆

اوس شے دا ذکر نہ کرو، جینوں دیکھیا نہ ہووے تے اوس شے دا وی کیہ ذکر جو کسے نوں دکھائی نہ جاسکے۔

☆☆☆☆☆

دھرتی اپراے مشرق مغرب نیں۔ اسان تے مشرق مغرب نہیں۔ اسان دی کوئی جہت تے سمت نہیں۔

☆☆☆☆☆

خطریاں دے ہوندیاں وی حیاتی ویلے توں پہلاں نہیں تک سگدی تے لکھ احتیاطاں وی حیاتی
 نوں مٹے گئے ویلے دے بعد جیوت نہیں رکھ سگدیاں۔

☆☆☆☆☆

اکھ نہ ہووے تے نظارے دی کیہ غلطی؟ حضوری دل نہ ہووے تے قرب حقیقت دا کیہ
 مطلب؟ سفر دی سدھر نہ ہووے تے سفر دے سامان دی کیہ لوڑ؟ دل مومن نہ ہووے تے زبان دا کلمہ کس
 کم دا؟ منزل دا فیض ای سفر لئی نکلن دا وسیلہ بن دا اے۔ جس شے دی سدھر ہووے اوہی شے سدھر دا
 حاصل اے تے اوہ ای سدھر دی خالق وی۔ ایج سدھرا ای سدھر دا حاصل اے۔ حقیقت دے سفر وچ ارادہ
 وی حقیقت اے تے سفر وی۔

اساناں تے نظر رکھو، پرایہ نہ بھلو کہ پیر زمین تے ای رکھے جان دے نیں۔

بد پرہیزی دی ایس توں وڈی کیہ سزا ہو سکدی اے کہ بندے نوں خوراک دی تھاں دوا کھانی

پوے۔

اوبدی بخشش تے کرم تے الحمد للہ تے اپنیاں غلطیاں تے استغفر اللہ کر دے رہنا چاہی دا اے۔

دوبندیاں وچکارا جیہے اکھر..... جو سنن آ لے نوں لگے کہ سچ نہیں اور آکھن آ لے نوں پتہ ہووے
کہ جھوٹھا اے..... خوشامد اکھواندے نہیں۔

☆☆☆☆☆

بے رنگ دھرتی وچ بے رنگ بی تے بے رنگ پانی نال رنگ کنج کج مہ پنے؟

☆☆☆☆☆

من توں مگروں امر دامنکر شیطان اے۔

☆☆☆☆☆

مسلمان لئی قرآن رکھن آلا ہونا ای کافی نہیں۔ حامل قرآن ﷺ وے نال سمبندھ دا پیڈا ہونا
وی لازمی اے۔ قرآن دا ضابطہ حضور ﷺ دی حیاتی اے۔ ایج وی کہہ سکے آں کہ حضور ﷺ دی حیاتی تے
قرآن دے ضابطیاں وچ فرق نہیں۔ ای تھوں تیکر کہ قرآن دے نازل ہون توں پہلاں وی حضور ﷺ دی
حیاتی قرآن دے ضابطیاں موجب ای سی۔

☆☆☆☆☆

ساڈی حیاتی واسبھتوں وڈا حادثہ ایہہ اے کہ اسمیں بوہت سارے مقصد رکھنے آں۔ ایج دابندہ

اکو ویلے ہزاراں کم کر رہا ہے تے کرنا چاہندا ہے۔ بہت سارے سمبندھاں تے کم کاجاں نے بندے نوں اک ڈگرتے نہیں رہن دتا۔ اج دا بندہ کمپیوٹر وانگ جی رہیا ہے۔ مشینی عمل توں لکھن کارن بندہ مشین دا حصہ بن گیا ہے۔ اوہ جذبے تے سدھر دا جانو نہیں رہیا۔... نہ اوہنوں چاہت دا پتہ اے نہ وفا دی خبر۔ نہ غم نوں پچھاندا اے نہ خوشی نوں جاندا اے۔ اج دی ٹریجڈی ایہو اے کہ اج کوئی ٹریجڈی نہیں۔ حادثہ مرکھپ گیا اے۔ اج دی حیاتی وچ نہ مرثیہ اے نہ قصیدہ اے۔ بندہ کئی جیون بھوگ رہیا اے تے لازمی اے کئی موتاں دیکھ رہیا اے۔ بوہت سارے مقصد اناں جزی حیاتی اصل وچ بے مقصد ہو کے رہ جاندى اے۔ سبھ دایار کسے دایار نہیں ہوندا۔ ہر اک توں بے پروا اپنی ذات توں وی بے پروا ہو کے رہ گیا اے۔ بس انساناں آلی شکل قائم اے، صفتاں بدل چکیاں نیں۔ انسان نوں کیہ ہو گیا اے۔ بس ایہو آکھیا جاسکدا اے کہ انسان جو سی اوہ ہن نہیں اے، خورے کسے حادثے وچ بندہ مر چکیا اے تے ہن اوہدا بھوت زندہ اے۔

☆☆☆☆☆

جدوں تیکر اکھ وچ اتھرو نیں انسان رب دا تصور نہیں چھڈ سکدا۔

☆☆☆☆☆

منافقت بندے نوں رب دے قرب توں دور کر چھڈ دی اے۔ منافق اوہ بندہ وی اے جیہڑا اسلام نال پیار کرے تے مسلماناں نال ویر۔ منافق اوہ وی اے جو اندروں باہروں اک نہ ہووے۔ جیہدی مجلس تے اکلا پے وچ فرق ہووے۔ جیہدیاں گلاں پچیاں ہون تے وعدے جھوٹھے۔ جیہڑا ویریاں نال ہس ہس کے گل کرے تے یار بیلیاں دا محول کرے۔ جیہڑا احسان کرن آلیاں نال وفانا

کرے۔ جیہڑا بندے دی مہربانی تے شکر دے بول نہ آکھ سکے تے رب دیاں وڈیاںیاں کرے۔ جیہڑا امانت دی راکھی نہ کر سکے۔ جیہڑوں اپنے توں چنگا کوئی مور نہ دے۔ جیہڑا اپنے دماغ نوں سبھ توں وڈا دماغ سمجھے۔ جیہڑا ایہہ نہ جان سکے کہ اللہ جدوں چاہوے مٹری دے ماڑے جیہے جالے نال وی اک وڈی دلیل پیدا کر سکدا اے۔

☆☆☆☆☆

رب دا آکھنا اے کہ ماں پیو دے ساہنے اُف تک نہ آکھو۔ اوہناں نوں نہ چھڑو کو۔ اوہناں نال نرم اکھراں وچ گل کرو۔ اوہناں دے بڑھاپے وچ اوہناں دی ایج سیوا کرو جیویں بالین وچ اوہناں نے تہاڈی کیتی۔ اج ایہہ حکم تہاڈے لئی اے کل ایہو حکم تہاڈی اولاد لئی ہووے گا۔

☆☆☆☆☆

ساڈا عقیدہ کجھ ہوراے تے ساڈیاں لوڑاں کجھ ہور۔ ساڈے ذہن وچ کسے ہور مجلس دا خیال اے تے ساڈی مجلس کسے ہور خیال وچ اے۔ جے کر ساڈا پہلی ساڈے عقیدے نوں منن آلا نہیں تے کون کسہد اگلہ کرے گا۔ عقیدہ جُن لین توں بعد حیاتی گزارن دا اول تے یار بیلیاں دی چون وی لازمی اے۔ روزہ نہ ہونداں وی افطاریاں اور روزہ ہونداں حرام شے نال افطاری سبھ گراہی دیاں دلیلاں نیں، اسام نال مذاق اے، ڈراما اے۔ رب توں ڈرنا چاہی دا اے خورے کسہڑے ویلے کیہو جائے۔

☆☆☆☆☆

ایہ رب داد عوی اے کہ ”وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ“۔ اوہنے اپنے حبیب نوں بھ جہاناں لئی رحمت بنا کے گھلایا اے۔ ایہوں چیتے رکھنا چاہی دا اے۔ جے لڑکدی حساب دے دیہاڑے اپنے عملاں دے گھاٹے دے کارن تے رب دے جلال دی وجہ توں ڈرتے کمپنی لگ جاوے تے چیتے رکھنا چاہی دا اے کہ رب دے حبیب ﷺ داناں ای شفاعت دا وسیلہ ہو سکد اے۔

اب احتساب میرے گناہوں کا چھوڑیے

اب واسطہ دیا ہے تمہارے حبیب ﷺ کا

ساڈیاں ساریاں صفتاں ساہنوں کامیابی تیکر نہیں لے کے جا سکدیاں۔ ہر بندے وچ اک وکھری صفت ہوندی اے جیہنوں جے کر پالیا پوسیا جاوے تے بندہ کامیاب ہو سکد اے۔ نالے اوہو ای صفت رب دی رضا حاصل کرن دا وسیلہ دی بن جاندی اے۔ ایہو کارن اے کہ کسے نے کجج تے کسے نے کجج کیہ کجھ کیتا۔ کجھ لوک عبادت تے زور دیندے رہے تے کجھ لوک صرف مخلوق دی سیوا تے۔ کجھ بندے راتاں نوں جاگدے رہے، کجھ درویش بس سفرای کردے نیں، کجھ نے شاعری نوں لوکاں تیکر اپڑن دا وسیلہ بنایا، کجھ نے نثر وچ گل کیتی، کوئی اشاریاں نال گل کردار ہیا، کجھ لوکاں بڑی مدت تیکر پُپ وٹی رکھی اور اس پُپ وچ گل بات داخسن پیدا کردے رہے۔ ہر بندہ ہر کم نہیں کر سکد ا۔ ایہہ قدرت دی بخشش اے۔ کوئی منگن آلا اے تے کوئی منگ، کوئی استاد کوئی پڑھا کو، کوئی مرشد کوئی مرید، کوئی منزل ورگا تے کوئی راہ ورگا، کوئی سیلانی سگوں آوارہ گرد، کوئی مکانی تے کوئی لامکانی، کوئی ناز کوئی نیاز، کوئی دوواں جہاناں لئی فخر، کوئی نظر نہ آن آلی دنیا دا شہباز، کوئی حق دا ہتھ، کوئی باطل نوں تروڑن آلا، کوئی سجدہ نیاز، کوئی صاحب الرسول، کوئی نائب الرسول، کوئی غوث الثقلین، کوئی قدوة السالکین، کوئی زبدة العارفين، کوئی تنج بخش فیض عالم مظہر نور خدا، کوئی زہد الانبیاء، کوئی رب دا محبوب، منگدی گل ایہہ اے کہ کوئی کجھ اے تے کوئی

کچھ..... ہراک دارنگ وکھرا، بخشش وکھری، پڑھن لکھن تے سکھن دا طریقہ وکھرا، کدھرے قوالی ہو رہی اے، کدھرے سماع نوں حرام آکھیا جا رہیا اے۔ اصل وچ سمجھ تیج ای آکھ رہے نیں پڑھن پورا تھ ای وپنھن دا ویلا اے ایس لئی چنگا ایہہ ای اے کہ ایس کلمے دی وحدت تے سوہنے نبی ﷺ دی مبارک ذات تے پورا ایمان رکھدیاں ہو یاں اک وڈی اکائی وچ رل مل جائیے۔ رتے دی جس وکھری اے پر مقصد تے منزل اک اے۔ شریعت ای نکھیر داں تے صحیح رستہ اے۔ مل کے سفر چھو پیے، قوم ترقی دل فر پوے گی۔

☆☆☆☆☆

قرآن وی اوہو ای، شریعت وی اوہو ای، اللہ وی اوہو ای، اللہ دا حبیب ﷺ وی اوہو ای، سورج، چن، تارے اوہو ای، جنماتے مرنا وی اوہو ای پر حیاتی اوہ نہیں، سماج بدل گیا اے۔ گوہ کروتے کبھڑی چیز بدل گئی اے۔ ہن چین تے خشی کیوں لہئے، ایس زمانے وچ ایس زمانے دے بندے نوں ایس حیاتی وچ کتاباں پڑھن دی لوڑ نہیں گوہ کرن دی لوڑ اے۔ زندگی منکراں دی رہتل وچ ڈھل رہی اے۔ نتیجہ اسلامی کیوں ہووے۔ بچیاں نوں انگریزی سکولاں وچ پڑھاندے او تے اوہناں توں اُمید رکھدے او۔ تضادات دی حیاتی وچ چین اوکھا اے۔

☆☆☆☆☆

بندے دا دل توڑن آلا بندہ رب دی کھوج نہیں کر سکدا۔

☆☆☆☆☆

نبی ﷺ دی گل تے کسے ہو رگل نوں اگے کرنا شرک وانگ اے۔

☆☆☆☆☆

بندہ جتنی محنت اپنی خامی چھپان وچ کردا اے اتنی محنت نال خامی دُر کیتی جاسکدی اے۔

☆☆☆☆☆

گُر و دی گل ای گُر اے۔ گُر و نال سمبندھ ”علم“ اے۔ گُر و دی خشی فلاح اے، گُر و دی ناراضی توں بچنا چاہی دا۔

☆☆☆☆☆

مُز د دے آکھے تے ایخ یقین کرو جیویں اک معصوم بال اپنے ماں پیو دی گل تے یقین کردا اے۔ ایس بے یقینی دے ویلے یقین رکھنا کرامت توں گھٹ نہیں۔

☆☆☆☆☆

دو جیاں دی غلطی تہا ڈی وڈیائی نہیں بن سکدی۔

☆☆☆☆☆

جے کر چین چاہندے او تے دو جیاں داسکون برباد نہ کرو۔ رب توں معافی چاہندے او تے
لوکاں نوں معاف کر دیو۔ رب داسان چاہندے او تے لوکاں تے احسان کرو۔ چھکارا چاہندے او تے
سبھ ددی خلاصی منگو۔

☆☆☆☆☆

جدوں اکھ دل بن جائے تے دل اکھ بن جاندا اے۔

☆☆☆☆☆

طریقت دی راہ وچ جس بندے نوں اپنا آگو، شیخ، گرو، مرشد، پیریاں ہادی سمجھ لوے او ہدے حکم
نوں اکھاں بند کر کے من لوے۔ آگوتے مرشد دے ہاچھ کوئی وی پنہ تہ توڑ نہیں چڑھدا۔ شیخ دی صحبت علم دا
ذریعہ اے، عمل دا طریقہ اے تے نجات دا وسیلہ اے۔

☆☆☆☆☆

سیف اللہ، یڈ اللہ، عبداللہ، بیت اللہ، رسول اللہ، ولی اللہ، غیر اللہ، ماسو اللہ، حدوڈ اللہ، سبھ دی سمجھ
آندی اے۔ وجہ اللہ دے بارے کیہ خیال اے؟

☆☆☆☆☆

کوئی ایسی شے نہ ورتی جائے جیہدے نال بندے دا ذہن نارمل حالت وچ نہ رہوے۔ سکون
تے نشے آلیاں چیزاں توں پرہیز، جسمانی تے روحانی صحت لئی ضروری اے۔

☆☆☆☆☆

بیڑی ڈبن لگے تے اوہدے وچ بیٹھے لوکاں نوں آپ ای رب یاد آجاندا اے۔

☆☆☆☆☆

غم عروج داوی کارن اے تے زوال داوی۔

☆☆☆☆☆

اسیں پیسے ایس لئی کمائے آں کہ حیاتی چنگی طراں گزار سکے۔
تے حیاتی ایس لئی گزارنے آں کہ پیسے کما سکے۔

☆☆☆☆☆

حیاتی اپنی اصل وچ، حیاتی دا مقصد نہیں۔ حیاتی دا مقصد تے ہمیش رہن آلی حیاتی دی منگ اے۔

☆☆☆☆☆

اسیں بھار چکی پھرنے آں، دو چیاں دا..... تے فیر کجھ دور جا کے اسیں سارا بھار سٹ دینے آں
تے خاموشی نال کسے ہو رد نیادوچ گواچ جانے آں۔

☆☆☆☆☆

توہ مگردوں گناہ دی یادوی گناہ اے۔

☆☆☆☆☆

حیاتی خدا توں لسمی اے، خدا لئی ورتو۔ دولت خدا توں لسمی اے، خدا دی راہ وچ خرچو۔

☆☆☆☆☆

طالب علم ملک دے وارث ہوندے نیس۔

☆☆☆☆☆

دنیادی چاہت ظلمت اے، آخرت دی چاہت نور اے۔ ہنیرے نے بت جانا اے تے نور
نے ہمیش رہنا اے۔ فنا توں بقا دا پینڈا کرن لئی رب دافضل منگو۔ رب دافضل رب دے حبیب ﷺ دی
محبت اے۔

☆☆☆☆☆

جسم دے کسے حصے وچ تکلیف ہووے، سارے جسم وچ درد ہون لگ پیندا اے۔ خیال دا کوئی حصہ زخمی ہووے تے سارا خیال ای زخمی ہو جاندا اے۔ ایمان دا کوئی ذرہ ماڑا ہووے تے سارا ایمان ای کمزور ہو جاندا اے۔ صحت پورے جسم دی صحت داناں اے تے ایمان مکمل ایمان داناں اے۔

بھتوں سوہنا بندہ اوہ ہوندا اے جیہنوں پہلی واری ویکھدیاں ای دل آکھے، ”میں ایہنوں پہلاں وی کدھرے تکیا ہو یا اے۔“

حرام مال اکٹھا کرن آلا جے کنجوس وی اے تے اوہدے لئی دوہرا عذاب اے۔

علم توں پہلے دا زمانہ جہالت دا ویلا اکھواندا اے۔

کسے دے احسان نوں اپنا حق نہ سمجھ لینا۔

جگ وچ نبی ﷺ دی پاک ذات اوہ واحد ذات اے جہناں نوں ہمیش نعت دانڈر نہ پیش کیتا
 جا رہیا اے۔ دنیا وچ کسے بندے دی ایڈی وڈیائی نہ ہوئی تے نہ ہوئی اے۔ رب، رب دے فرشتے تے
 رب دے بندے سہا ای رب دے حبیب ﷺ دی وڈیائی کر دے نیں۔
 ”سُبْحَانَ اللَّهِ مَا أَحْسَنَكَ“

☆☆☆☆☆

تو بہ قبول ہو جائے تے اوہ گناہ فیر کدی نہیں ہو سکدا۔

☆☆☆☆☆

نیک روحاں مجلس وچ نیکی پیدا کردیاں نیں تے بدگندگی۔

☆☆☆☆☆

جے کر سدھرا ای بھیڑی ہووے تے سدھر لئی حسرت ای سدھر دے توڑ چڑھن توں چنگی

اے۔

☆☆☆☆☆

گناہ کسے بدی دے ہو جان داناں اے۔ اک اجیہا ویلا وی آندا اے کہ بندہ اوہناں ارادیاں

دے توڑ نہ چڑھن واسکر کردا اے جیہڑے غلط کن۔

☆☆☆☆☆

رَب تے رَب دے حبیب ﷺ دی چاہت نوں حیاتی تے حیاتی دی ہر دوجی چاہت توں اُچا
جاننا چاہیدا اے۔

☆☆☆☆☆

نعمت واسکر ایہہ اے کہ ایہدے نال اوہناں دی سیوا کیتی جائے جیہناں کول ایہہ نعمت نہیں۔

☆☆☆☆☆

اوہ بندہ جھوٹھا اے جیہڑا حق گل دے موقعے تے ڈپ رہوے یاں اجیہی گل کرے جیہدے نال
بندہ وہماں وچ پے جائے۔

☆☆☆☆☆

آسمان دے کروڑاں تاریاں نوں اک دم دیکھن آلی اکھ اپنے آپ نوں نہیں دیکھ سکدی۔ مُرشد
ای اوہ شیشہ اے جیہڑا ساناں ساڈے نال ملاندا اے۔ اٹیچ ہو سکدا اے کہ اسمیں جس شے تے اج خوش ہو
رہے آں کل اوہ ساڈے لئی اوکڑ بن جائے تے جیہڑی شے تے اج دکھی ہو رہے آں کل ساڈے لئی خوش بختی

بن جائے۔ مُرشد ساڈی پسند تے ناپسند دی اصلاح کردا اے تے دین دی راہ چاہت دے ویلے ساڈے تے آسان کردا اے۔ مُرشد گل کیتے بناوی ساڈی اصلاح کر سکدا اے۔

☆☆☆☆☆

ایس جیون وچ ساڈے سھناں دے ناں تے پہناوے دکھو دکھ ہو سکدے نیں۔ امیر، غریب، بنگا، وڈا، افسر، ماتحت، ڈاکٹر، انجینئر، استاد تے پڑھا کو پر مرن گروں ساڈا سبھ دا اک ای ناں رہ جاندا اے..... ”میت“۔

☆☆☆☆☆

بندہ جیہڑی حالت تے عقیدے وچ مرے گا او سے وچ دوبارہ جیوت کیتا جائے گا۔ دعا کرو کہ دنیا توں ودیا ہون ویلے کلمہ نصیب ہووے۔

☆☆☆☆☆

ایہہ ای حیاتی دنیاوی اے، ایہہ ای دینی تے ایہہ ای روحانی۔ ساڈا خیال بدل جائے تے ساڈی حیاتی داناں ای بدل جاندا اے۔

☆☆☆☆☆

پریشانی اصل وچ اوس فرق داناں اے جیہڑی ساڈیاں سدھراں تے ساڈی کمائی وچ رہ جاندا
اے۔ ساڈیاں منگاں جدوں پوریاں نہیں ہوندیاں اسیں پریشان ہو جانے آں۔ سدھر تے منگ دی
اصلاح کرنی چاہیدی اے۔

☆☆☆☆☆

اسیں لوک فرعون دی حیاتی چاہنے آں تے موسیٰ دی عاقبت۔

☆☆☆☆☆

جمال دی نیزتا بندے دا حال تے خیال بدل کے رکھ دیندی اے۔

☆☆☆☆☆

صاحب حال نال سمبندھ صاحب حال بنا دیندا اے۔

☆☆☆☆☆

اوہ بندہ رب نون نہیں من دا جیہڑا رب دا آکھا نہیں من دا۔

☆☆☆☆☆

اسلام مسلمانان دی وحدت دی کہانی اے۔ مسلمان اکٹھے نہ ہوئے تے اسلام توں کڈھ دتے
جان گے۔ مسلمانان واکٹھ ای اسلام دی اُپیاکی اے۔

☆☆☆☆☆

بندہ اپنی ملکیت دی ملکیت بن کے رہ گیا اے۔ بندہ اپنے آپ نوں بچاندا، بچاندا غیر محفوظ ہو جاندا
اے۔ خوف تے خطرہ بندے دے اپنے اندر اے۔ ساہ اندروں اکھڑ دا اے۔

☆☆☆☆☆

رہ توں راضی کرن توں پہلاں ایہہ ضرور کھوج کر لو کہ اوہ زسیا وی ہے کہ نہیں۔ اوہ دے
رہ سے دی خبر دین آ لے نوں وی راضی کرو۔

☆☆☆☆☆

نیکی دانان لینا وی نیکی اے۔ نیک گل سننا وی نیکی اے۔ نیک تھان ویکھنا وی نیکی اے۔ نیک
بندے نال ملنا وی نیکی اے۔ نیک لوکاں بارے گل کرنا وی نیکی اے۔ نیک خیال دی نیکی اے۔ نیک علم وی
نیکی اے۔ نیک عمل تے خیر ہے ای نیکی۔

☆☆☆☆☆

اک نے دو بے توں پچھیا، ”بھراو آسیں آن آلے ویلے بارے جانداے او؟“
 دو بے نے جواب دتا، ”ھلے تے جان آلیاں کولوں ای ویہل نہیں لہی۔“

☆☆☆☆☆

بچہ بیمار ہووے تے ماں نوں دعا مانگن دا بچ آپے آ جاندا اے۔

☆☆☆☆☆

شکر کرو نعمت بچ جائے گی۔

دستر خوان کھلا کر دیور زق ودھ جائے گا۔

سجدہ کرو رب دا قرب لبھے گا۔

عزت کرو عزت لبھے گی۔

صدقہ دیو بلائیں جائے گی۔

توبہ کرو گناہ معاف ہو جائے گا۔

☆☆☆☆☆

مرید دی اپنی پھیائی تے عقیدت ای اوہنوں منزل تیکر اپڑاندی اے۔ جے کر منزل نصیب ہو جائے
 تے مرشد دے کامل ہون وچ کیہ شک؟ مرید منزل تیکر نہ اپڑے تے شیخ دے کامل ہون یاں نہ ہون بارے کیہ
 گل کرنا؟ خوش نصیب مرید مرشد دا ہر حال وچ احسان مندر بہندا اے تے بد نصیب ہمیش اپنی غلطی دا مرشد نوں

ذمہ دار سمجھداے۔

☆☆☆☆☆

چنگے لوکاں دالناوی آن آ لے چنگے ویلے دی ضمانت اے۔

☆☆☆☆☆

پنگا کلام اوہ ای اے جبیدے ویج اکھر گھٹ تے مطلب بوتے ہوں۔

☆☆☆☆☆

اُچیائی اوس ویلے نوں آکھدے نیں جس توں بعد زوال شروع ہو جاندا اے۔

☆☆☆☆☆

دریا پہاڑاں وچوں سُکھڑا سَ لکھدا اے تے میداناں وچ کھلر کے۔ اپنے حال موجب سفر کرنا چاہیدا اے۔ انسان حالات توں باہر ہو جائے تے کھلر کے رہ جاندا اے۔ سفر شرط اے، سفر دا ڈھنگ مسافر دے حالات دی نسبت اے۔

☆☆☆☆☆

جدوں نبی ﷺ دی وراثت موروثی نہیں تے ولیاں دی وراثت کس طراں موروثی ہو گئی۔ گدی نشینی دی گل غور کرن آلی اے۔

☆☆☆☆☆

گوہ کرنا چاہیدا اے کہ اک حادث، قدیم نال کنج چاہت رکھدا اے۔ دیکھے بنا چاہت دا کیہ مطلب اے۔ اک انسان اکو ویلے بندہ تے عاشق کیویں ہو سکدا اے۔ ایہدے بارے سوچنا چاہیدا اے۔ ایہنوں چھڈ یا نہیں جاسکدا۔

☆☆☆☆☆

جے کرچھت ڈگن لگ پوے تے نرس جاؤ تے جے کرا سمان ڈگن لگ پوے تے کھلو جاؤ۔

☆☆☆☆☆

جس اوکڑ دا ویلے توں پہلے پتہ لگے جائے سمجھو کہ اوہ نل سکدی اے۔ اوہنوں ڈکن لئی دعا اک ہتھیار وانگ اے۔ رب اوہناں اوکڑاں توں بچاؤے جیہناں دے آن دا پتہ وی نہیں لگدا۔

☆☆☆☆☆

جیہدے تے رب دا کرم ہوندا اے اوہنوں اپنے دروا منگتا بنا دیندا اے۔ جیہدے تے رب دا کرم نہیں اوہ جگ والیاں دے بوہے تے ہتھ پھیلا ندر ہندا اے۔ رب توں دعا منگو کہ ساڈے تے اجیہی

کوئی اوکڑ نہ آوے کہ اسیں رب توں مدد منگنا ای بھل جائیے۔

☆☆☆☆☆

اک بچے دے تھن تے وڈیاں ہون وچ صدیاں دی نس بھج تے تجربہ لگدا اے۔ انسان دی دیاتی نوں قائم رکھن لئی رب نے چن، سورج، تارے، مٹی، ہوا تے پانی بنائے۔ جنور، پکھیر، بھل بوئے، پتھر سبھ بندے دی خدمت لئی اڈیک وچ رہندے نیں۔ رب کج کج دنیا نوں رزق اپڑاند اے جیرانی دی نکل اے۔ پتھر دے اندر لکے ہوئے کیڑے نوں وی رزق دیندا اے۔ جے کوئی بندہ مخلوق دی بربادی منگے تے پالن آلے رب نوں کج چنگا لگ سکدا اے۔ مخلوق دی بھلیائی منگن آلے اللہ نوں پسند نیں۔ نوح علیہ السلام نے اپنی امت لئی پانی دا عذاب منگیا تے اوہناں دا اپنا پتھر وی اوہدے وچ غرق ہو گیا۔ رب نوں ایہہ کیویں چنگا لگ سکدا اے کہ تباہی چاہن آلے نوں پتہ نہ لگے کہ دو جیاں دے پتر ال لئی تباہی کج منگنی جاندی اے۔

☆☆☆☆☆

امیر دی سخاوت کھلے دل نال رب دی راہ وچ رزق ونڈنا اے تے غریب دی سخاوت رازق دی ونڈنوں مننا اے۔ اوہ غریب سخی اے جیہڑا دو جیاں دے مال نوں ویکھدا اے پراوہدی تمنا نہیں کردا۔

☆☆☆☆☆

جس بندے کول دین دی راہ تے رن لئی نہ ویلا اے نہ اوہدی مرضی اوہ اپنی ناکامی بارے ہو رکیے

کہہ سکتا ہے۔

☆☆☆☆☆

سورج ڈراڈے اے پر ڈھپ نیڑے۔

☆☆☆☆☆

ساڈا بہوں بھیڑاؤیری اوہ اے جو جن بن کے ساڈی زندگی وچ داخل ہووے تے ساڈا سبھ توں
بھیڑاؤجن اوہ اے جیہڑاؤیری بن کے دکھ ہووے۔

☆☆☆☆☆

جیہڑا بندہ اپنے اچ تے راضی نہیں اوہ کل وی سکون وچ نہیں ہووے گا۔ سکون حالات داناں
نہیں ایہہ روح دی اک حالت داناں اے۔ شانت بندہ نہ شکوہ کردا اے نہ کجھ متکد اے۔

☆☆☆☆☆

حیاتی دی کامیابی دافصلہ حیاتی دے ممکن تے ای ہو سکتا اے۔

☆☆☆☆☆

سبھتوں بوہتا خطرناک ڈیری اوہ بندہ اے جیہڑا مسافر کولوں سفر دا شوق کھولوے۔

☆☆☆☆☆

غریباں وچ دولت و نڈنائیکی اے۔ امیراں کولوں دولت کھولینا گناہ۔

☆☆☆☆☆

اک ڈھنگ نال تکیا جائے تے گناہ اک بیماری اے۔ دو جے ڈھنگ نال تیکئے تے بیماری اک گناہ اے۔

☆☆☆☆☆

اپنی حیاتی وچ اسیں جتنے دل راضی کریئے اتنے ای ساڈی قبر وچ دیوے کمن گے۔ ساڈیاں نیکیاں ساڈے مزار روشن کردیاں نیں۔ سخی وی سخاوت اوہدی اپنی قبر دا دیو اے۔ ساڈیاں اپنیاں صفتاں ای ساڈی قبر نوں مہکاندیاں نیں۔ حیاتی توں بعد کم آن آ لے دیوے زندگی وچ ای بالے جانے نیں۔ کوئی تیکلی بے کار نہیں جاندی۔

☆☆☆☆☆

اللہ توں اوہ شے منگو جو اللہ دی راہ وچ خرچ کردیاں اوکھت نہ ہووے۔ اللہ توں منگی ہوئی نعمت

اللہ ہی ای رہن دیو۔ بھاریں اوہ حیاتی ای کیوں نہ ہووے۔

☆☆☆☆☆

اوہ بندہ پورا مومن نہیں ہو سکد اجیہڑا اپنے رزق نوں وجہ نال جوڑ دا ہووے۔ اوس بندے دا ایمان وی مکمل نہیں ہو سکد اجیہڑا حیاتی دے کسے ویلے وی ممکن دا یقین نہ ہووے۔

☆☆☆☆☆

جو بندہ اوس وندتے راضی اے جیہڑی اللہ نے اوہدے مقدر وچ رکھی اے۔ اوہ اللہ نال راضی ہوندا اے ادر جیہڑا اللہ نال راضی اللہ اوہدے نال راضی ہو گیا۔ آکھن دی گل ایہہ کہ اللہ نوں راضی کرن دا سوکھا طریقہ ایہہ اے کہ بندہ اللہ تے اللہ دے ہر کم تے راضی رہوے۔

☆☆☆☆☆

اپنے ملک وچ سبھ ای مسلمان نیں، چوری کون کر دے؟ ڈاکے مارن آلا کون اے؟ ملاوٹ کسینے کیتی؟ چوکھا نفع کمان آلا کون اے؟ سبھ ای مسلمان نیں پر جسراں اسلام چاہندا اے اوسراں دا معاشرہ کتے اے؟ کسیدے، کون، کنج اصلاح کرے؟ ایہہ ویلے دی لوڑ اے۔ اسلام دی تبلیغ توں پہلاں اسلامی معاشرہ بنان دی لوڑ اے۔ اسلامی معاشرے وچ نہ کسے نوں کسے شے دی کمی ہووے گی نہ کسے تے کوئی ظلم ہووے گا۔

☆☆☆☆☆

ضرب یڈ الٹی وی اوہدے کول اے جیہدے کول سجدہ شیمیری اے۔

☆☆☆☆☆

زخمی سوڑی مرہم پٹی کرن آلے مسلمان بارے تھاڈا کیہ خیال اے؟

☆☆☆☆☆

پھاڑدی چوٹی تیکرا پڑن لئی کتنے ای راہ ہوسکدے نیس پر سفر چھوہن لئی بس اک ای راہ ہوندی اے۔

☆☆☆☆☆

ربّ دی رحمت توں بندہ اوس ویلے زراش ہوندا اے جدوں اوہ اپنے آن آلے ویلے توں

زراش ہووے۔

☆☆☆☆☆

قرآن کریم ربّ دا کلام اے۔ کائنات ربّ دے نور دا مظہر اے تے انسان اوہدی سبھ توں سوہنی

تے اچھی تخلیق اے۔ ربّ دا ہر کم پاک تے اچھا اے۔ تخلیق وچ کجھ دی باطل نہیں۔

☆☆☆☆☆

کسے اک بزرگ دے عرس دے موقعے تے کدی تسی غور کیتا؟ کیہ کیہ نہیں ہوندا۔ مست سگوں سر مست سگوں و مادم مست درویشاں دی ٹولی اک پاسے بیٹھی ہوندی اے۔ اگ نل رہی ہوندی اے یعنی مچ گچیا ہوندا اے۔ ایہناں لوکاں دے کھان پین دے ڈھنگ و کھرے نیں۔ کسے پاسے توالی دی محفل ہو رہی ہوندی اے۔ او تھے وی لوک دھمال پار ہے ہوندے نیں۔ توالی کرن آلیاں تے پیسے سٹے جا رہے ہوندے نیں۔ ادس بابے دے ناں تے جیہدا عرس منایا جا رہیا ہوندا اے۔ کسے پاسے دُدھ دیاں سیبلاں لگیاں ہونداں نیں۔ ایہہ دُدھ ملاوٹ توں پاک ہوندا اے۔ کجھ لوک ڈھول تے بھنگڑے پا رہے ہوندے نیں، نعت خوانی ہوندی اے، مٹھیاں دیکدیاں نیں، دکانیاں سجانیاں جانداں نیں، بچیاں دے جھولے، تھیٹر، سینے وچ وادھوشو۔ ہن تسیں آپ ای گویز کرو کہ اوس بابے تے کیہ گزردی ہووے گی جیسے رب دی یاد دایا بایا سی۔ بابیاں نال نسبت و کھان لئی اوہناں دے دتے ہوئے راہ تے ٹرنا چاہیدا اے۔ حضرت مخدوم علی بجویری لاهور وچ کسے بزرگ دے مزار تے حاضر نہیں ہوندے سن۔ دین دی گل دس لئی آئے سن۔ ایسے طراں خواجہ غریب نواز اجیر شریف وچ کسے خانقاہ تے حاضر نہیں ہوئے سن۔ کسے مقصد لئی آئے سن۔ سانوں سوچنا چاہیدا اے۔ اپنے مُرشد کولوں ایہہ گل چنگی طراں سمجھنی چاہیدی اے۔

اج دے بندے نوں موت دے خطرے توں بوہتا غریبی دا خطرہ اے۔ پہلاں غریب دی معاشی حالت دی اصلاح کرو فیراوہدے ایمان دی۔

رب دے ناں تے خیرات بندیاں دے کم آؤندی اے۔ رب دی راہ وچ خرچہ دی بندیاں
 دے کم آؤندا اے۔ زکوٰۃ بندیاں دے کم آؤندی اے۔ رب نوں قرض دینا بندے نوں قرض دینا اے۔
 ناں رب دا اے، کم بندے دے نیں۔ انسان خرچہ کر دا اے، انسان دے کم آؤندا اے تے رب خوش ہوندا
 اے، راضی رہندا اے۔ آکھن دی گل ایہہ وے کہ رب نوں خوش تے راضی کرن لئی بندیاں دی سیوا کرنی
 چاہیدی اے۔

☆☆☆☆

اوس جن دا گلہ کر رہے او جیہہ دھوکہ دے گیا۔ گلہ اپنی عقل دا کرو کہ دھوکہ دین آ لے نوں جن
 سمجھنے رہے۔

☆☆☆☆

دُعا نال مٹی ہوئی نعمت دی او سے طراں قدر کرو جسراں نعمت دین آ لے دی۔ دعا نال جو کجھ ملیا
 اے او ہدی عزت کرو، دُعا قبول کرن آلا خوش ہووے گا۔

☆☆☆☆

گنہگار دا پردہ رکھنا اونوں نیکی دی راہ تے لان دا وسیلہ بن سکدا اے۔ بدنامی کئی واری بندے نوں
 بے آس کروندی اے تے اوہ گناہ وچ ڈگدا ای جاندا اے۔ عزت نفس مُک جائے تے بندے لئی جرم تے
 گناہ بے معنی ہو جاندا اے۔ غریباں دی عزت نفس زندہ کرو۔ کسے نوں غنڈہ نہ آکھو، آکھن نال ای غنڈہ

بن دااے۔ دو جیاں نوں پورے ناں نال سہ و۔ رب دے ولیاں دی محبت نال گنہگار دی اصلاح کر دے رہو۔ ایہدے اُلٹ مجرم نوں پکا مجرم بنان وچ ظالم سماج دا ہتھ صاف دے گا۔ ایہہ مجرم تے ایہہ گنہگار ساڈے اپنے سماج دلاقتہ نہیں۔ ایہناں دی اصلاح ہوندی تے ایہناں دی گنتی وچ وادھانہ ہوندا۔

منقبت، حرثیہ، قوالی، سلام یاں مسالے نال شہادت دار تہہ سمجھ نہیں آسکد انہ شہادت دا مقصد پورا ہوندا اے۔ امام دی وڈیائی اپنی تھاں پر اوہناں دے دے ہوئے راہ تے کون ٹرے گا؟ کر بلا کسے کہانی دا ناں نہیں ایہہ اک عمل دا ناں اے۔ کر بلا محسوس کرن آلے واسطے اک سنبھا اے۔ ایہہ مشاہدہ اے۔ اولیاء دے سلطان دی رب دی رضائون منن دا، ایہہ حکم اے شہید کر بلائی کہ اوہ ہمیش ایس دیوے نوں بانی رکھن جینوں وڈے رتے آلے امام نے اپنے لہوناں روشن کیتا۔

سدھر پوری کرن آلا بزرگ ہو اے تے سدھرتوں چھٹکارا دوان آلا کوئی ہو۔

اپنے آپ نوں اتنا کھلا رو کہ لوینا اوکھانہ ہو جاوے۔ اتنی کمائی کرو کہ چھوڑ دیاں دل نہ دکھے۔

شیطان نے بندے نوں نہ متیا۔ اللہ نے اوہدے تے لعنت بھیج کے اپنی مجلس وچوں کڈھ دتا۔
بندے دے ویری نوں رب نے اپنا ویری آکھیا۔ بندہ رب دے ویری نال یاری گنڈھ لوے تے بڑے ڈکھ
دی گل اے۔

☆☆☆☆☆

دعا کرو کہ اسیں اللہ دے ساہینے کوئی نیک عمل لے کے جاسکے۔ جے کر ایہہ نہ ہووے تے فیر کوئی
نیک حسرت ای آسہی۔ خدا نہ کرے کہ اسیں ایسا بہانہ لہئے کہ زمانے نے سانوں نیکی دی مہلت ای نہیں دتی۔

☆☆☆☆☆

نیکی دی گل دسن آلیاں دیاں زندگیاں وچ گل بات تے عملی کم وچکار فرق وکھ کے لوک سچی گل
سنن توں جھکن لگ پئے۔ اوہناں گن بند کر لئے۔ کئی لگھ مسیتاں میں تے کئی لگھ امام پر قوم بے امام نظر
آندی اے۔ کیوں؟

☆☆☆☆☆

رب نوں یاد کرنا، اوہنوں واج مارنا اوہدی رحمت نوں واج مارنا اے، رحمن نوں واج مارنا اے،
رحیم نوں واج مارنا اے، ستار و غفار نوں واج مارنا اے۔ کسے نے قہار نوں واج نہیں ماری۔ ایہہ وی رب
دی صفت اے۔ اسیں اوس صفت نوں واج مارنے آں جیہوی ساڈے کم دی اے۔ رزق دین آلا، معافی
دین آلا، شفا دین آلا، حیاتی بخشن آلا، نیکی دی توفیق دین آلا، مگدی گل ایہہ کہ رب دیاں سبھ صفتاں سبھ

اوکاں دے پکارن آلیاں نہیں۔ اللہ توں عزت منگو تے عزت لبھن دے عملماں دانلم منگو۔ اسیں خیر دے گردہ وچ آں۔ ساڈی عاقبت خیر آلیاں دے نال اے۔ اللہ دے محبوب ﷺ نال محبت رکھن آلیاں دے نال اے۔ دین دے مخالفان دی عاقبت تے اوہناں دی اخیر بارے رب جانے تے رب دا پروگرام۔ دوزخ دی اگ نوں کسراں بندیاں دی اڈیک اے۔ مسلماناں دی گل نہیں رب دے محبوب ﷺ نوں متنن آ لے دوزخ وچ نہیں جاسکدے۔

☆☆☆☆☆

جے کر دھیان تے کیفیت اک تھاں نہ وی ہووے تاں وی نماز پڑھنی چاہیدی اے۔ نماز فرض اے، کیفیت فرض نہیں۔

☆☆☆☆☆

کسے مکان نوں اگ لگی ہووے تے اگ لگن دے کارن تے کھوج کرن توں پہلاں اگ نوں بجھانا فرض اے۔

☆☆☆☆☆

سُفنے دیاں اُچیاں گلاں دسن نال حیاتی دیاں پستیاں مک نہیں جاندیاں۔

☆☆☆☆☆

حیاتی اک چھاں تے پھل آلا بونا اے جیہنوں ساہ دی آری ہر ویلے وڈ دی رہندی اے۔
خورے کبھڑے ویلے کیہ ہو جائے۔

انڈے جس مُلک، جس زمانے تے جس زبان وچ تہانوں پیدا کیتا اے او سے ملک، او سے
زمانے تے او سے زبان وچ تہانوں عرفان مل سکدا اے۔

اوس بندے دی وڈیائی نہ کرو جیہدی عاقبت اپنے لمی چنگی نہیں سمجھدے۔

دریا جھوں اک واری لنگھ جاندا اے ہمیشہ لمی نشانی چھڈ جاندا اے۔

جھوں تیکر نظر جاوے او تھے تیکر آسمان اے تے ستارے نظر دے فریب وانگ نیں۔

پوری اوہ شے ہوندی اے جہدے وچ کسے وادھے دی لوڑ نہ ہووے، نہ تبدیلی نہ گھانا کرنا پوے۔ سوچو! دین کدوں پورا ہو یا سی۔ اوس ویلے ایس دین دا جتنا علم موجود سی اوہ ای کافی سی۔ علم وچ وادھا عمل نوں پیدا نہیں کر سکدا۔ نوایاں نوایاں راہواں کھوجن آلا بندہ منزل تیکر نہیں اپڑدا۔

☆☆☆☆☆

قرآن کریم وچ ہر گروہ دا ذکر اے۔ پچھو کڑ دیاں امتاں دا، اوہناں تے مدھ تے اخیر دا، نبیاں ملیہم السلام دا ذکر اے، شیطان دا ذکر اے، پرہیز گاراں دا ذکر اے، منافقان دا ذکر اے، شہیداں دا ذکر اے، سچیاں دا ذکر اے، نیکاں دا ذکر اے، جگ تے لبھنوں بنان آلے دا ذکر اے۔ مکدی گل ایہہ اے کہ حیاتی نال جڑی ہوئی ہر شے دا ذکر اے۔ تسیں ایہہ دیکھو کہ تسیں کیہڑے گروہ نال جڑت رکھدے او تے اوس گروہ بارے رب کیہ فرماندا اے۔ ایس گل تے گوہ کرو تے سبھ گلاں بھلی نہیں ہین۔

☆☆☆☆☆

کافراں تے آن آلا عذاب اوہناں لئی اے۔ ایہدے وچ سانوں کج تلن دی لوڑ نہیں۔ مٹن آلیاں لئی جنت دی خوش خبری اے۔ تسیں مٹن آلے او تے فیر خوش خبریاں تے خوش کیوں نہیں ہوندے؟ کیہ تہاڈے مٹن وچ کدھرے کوئی فرق اے؟

☆☆☆☆☆

بندہ عمل دے طریقے تے سوچھ نال محبت نہیں کر سکدا۔ بندہ بس بندے نال محبت کر سکدا اے۔

☆☆☆☆☆

یاد داناں درداے، ادب داناں فیض اے۔

☆☆☆☆☆

ظاہر دار لوکاں لئی جو صبر دامقام اے اوہ باطن آلیاں لئی شکر دامقام اے۔

☆☆☆☆☆

جدوں شہراں اُتے گدھ اُڈن تے کُھنمن لگ پین تے شہریاں دی حیاتی خطرے وچ پے جاندی
اے۔ گدھ بڑی دوروں مُدارنوں پہچان لیندے نیں۔

☆☆☆☆☆

کیہ تہانوں ایہدے کارن دا پتہ اے کہ کجھ شاعر ایہو جیہے ہوندے نیں جیہناں دا بس دن منایا
جاندا اے، کجھ شاعر جیہے ہوندے نیں جیہناں دا عرس منایا جاندا اے۔ جیویں میاں محمد بخش، وارث شاہ،
شاہ حسین، بلھے شاہ، شاہ لطیف، خواجہ غلام فرید، امیر خسرو ہوراں دا عرس منایا جاندا اے پر اقبال دا دن
منایا جاندا اے..... کیوں؟

☆☆☆☆☆

کسے نے پچھیا، ”بارش دا کیہ فائدہ اے؟“ جواب دتا، ”میرا کھیت زج کے پانی پی لوے۔“ اوہ بنے

مڑا پٹھیا، بارش داکیہ نقصان اے؟“ جواب دتا، ”میرے بھرا دکھیت وی ترچ کے پانی پی لیندا اے۔“

☆☆☆☆☆

سنن آلے داشوق ای بولن آلے دی زبان تیز کردا اے۔

☆☆☆☆☆

کسے اک مقصدنوں پان داناں کامیابی نہیں۔ کامیابی اوس مقصدنوں پان داناں اے جس مگروں
کوئی ہور مقصد نہ ہووے۔

☆☆☆☆☆

جو لیڈر نا اہل ہووے اوہ اپنے یار بیلیاں دا گلہ کردا اے۔ سورج اکھوان داشوق ہووے تے
چانن پیدا کرد۔

☆☆☆☆☆

روح دی ڈونکھیائی وچوں بھٹنن آلی گل روح دی ڈونکھیائی تیکر ضرور اڑے گی۔

☆☆☆☆☆

کوشش تے دعا کرو کہ جسراں تہاڈا ظاہر سوہنا اے ایسے طراں تہاڈا باطن وی سوہنا ہو جائے۔

☆☆☆☆☆☆

دنیا بہوں پرانی اے پر ایہد انواں پن کدی نہیں ملدا۔

☆☆☆☆☆☆

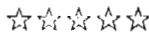
تہاڈی عمر کیہ اے؟
اوہ نہیں، جیہڑی لنگھ چکی اے، سگلوں عمر اوہ اے جیہڑی ہلے رہندی اے۔

☆☆☆☆☆☆

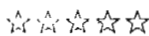
پڑھائی، علم نہیں کیوں ہے:
علم... حسن دی نیڑتا دی سدھر دادو جاناں اے۔
علم... عرفان تے آگہی اے۔
علم... جیہڑی شے دا پتہ اے اوہدے انکار داناں اے۔
علم... ہستی دے لیزیاں نوں پھاڑن داناں اے۔
علم... محبوب دے لشکارے دی نیڑتا داناں اے۔
علم... عاجزی داناں اے۔
علم... اپنی جہالت دی حد تے یقین داناں اے۔

علم..... مخلوق توں خالق یاں خالق توں مخلوق دی پچھان دا وسیلہ اے۔
 علم..... مَنّ دے قوت دانناں اے۔
 علم..... چیتے دا مُتھانج نہیں۔
 علم..... کتب خانیاں نوں چھڈن دانناں اے۔
 علم..... لکھت دانناں نہیں، تقریر وی نہیں، بس اک نگاہ دانناں اے۔
 علم..... عمل دا دستور اے۔ اگر عمل توں دور اے تے سُفنا اے۔ جیہدی کوئی تعبیر نہیں۔
 علم..... ساڈی فطرت دیاں حدّاں وچ رہوے تے اطمینان دانناں اے نہیں تے اندیشہ بن
 جاندا اے۔

علم..... توں تکار توں پرہیز دانناں اے۔
 علم..... سمبندھ توں اے تے سمبندھ لئی اے۔
 علم..... ادس ویلے تیکر حاصل نہیں ہوندا جدوں تیکر کوئی عطا کرن آلا نہ ہووے۔
 علم..... جذبیاں دے اظہار نال اے ایس لئی بے تعلق نہیں ہوسکدا۔
 تعلیم ضرورت دا علم اے۔ ضرورت دا علم ہووے اے، علم دی ضرورت کجھ ہووے اے۔

ایس جگ وچ ہون آلا ہر واقعہ ہر بندے تے کسے نہ کسے طراں اثر پاندا اے۔ کسے دی موت
 کسے لئی غم بن دی اے۔ ساڈا علم ساڈے توں پہلاں آن آلیاں دیاں لکھتاں نال جڑیا ہو یا اے۔ کسے آک
 بندے دی ایجاد زمانے دے کم آؤندی اے۔ ہر بندہ ہر وجے بندے نال جڑیا ہو یا اے۔

چاننی وچ چن نہیں ہوندا تے چن اُتے چاننی نہیں ہوندی۔

☆☆☆☆☆

جس بکری نوں سُفنے وچ شیر دتے اوہدی صحت بارے کیہ پچھنا؟

☆☆☆☆☆

اسلامی معاشرہ مسلماناں دی رہتل داناں اے۔

☆☆☆☆☆

اپنی لوکائی دے حال توں بے خبر بادشاہ نالوں چنگا اے اوہ چاک جیہڑا اپنیاں بھيڈاں دے حال

داجاؤ اے۔

☆☆☆☆☆

دو بے مسلماناں نوں اپنی وڈیائی تھلے لیان لئی اپنیاں ویکھیاں شیواں دس آلا انسان جھوٹھا اے۔

☆☆☆☆☆

تھاڑی اپنی ذاتی دنیا وچ تسمیں جتنا رت دا حصہ رکھیا اے اتنا ای رت دی دنیا وچ تھاڈا حصہ

اے۔

☆☆☆☆☆

ایس توں وڈی بد نصیبی کیہ ہو سکدی اے کہ ایس اپنے پچھو کڑ دیاں کجھ گلاں دا ذکر تک نہیں کر سکدے۔ آن آلا تارنخ دان جیہڑا ساڈے جان مگروں آوے گا اوہناں دا ذکر ضرور کرے گا۔ اوہناں گلاں وچ ساڈا ذکر وی ہووے گا۔ تہانوں پتہ اے آن آلے ویلے دا تارنخ دان تھاڈے بارے کیہ لکھے گا؟

☆☆☆☆☆

اوس پتر دا کیہ ذکر جیہڑا صرف پیو دے حوالے نال پچھانیا جاوے۔

☆☆☆☆☆

ہر بندہ دو بے دی حیاتی دی وڈائی کردا اے تے اپنی حیاتی جیندا اے۔ کوئی عقل آلا بندہ اپنی حیاتی چھوڑن اپنی تیار نہیں اے۔

☆☆☆☆☆

علم اتنا حاصل کرو کہ اپنی حیاتی وچ کم آوے۔ علم اوہ ای اے جیہذا عمل وچ آسکے نہیں تے اک

واہو بوجھ اے۔

☆☆☆☆☆

جھوٹھاتے بدنصیب اے اوہ مرید جیہذا کسے بندے نوں گرو منن مگروں اوہدے خلاف کوئی آکھر
موبندہ وچوں کڈھے۔ اپنے استاد دے خلاف بولن آلا بندہ علم توں محروم کردتا جاندا اے۔

☆☆☆☆☆

دنیا نوں ہسان آلا اکلا پے وچ روند اووی اے۔

☆☆☆☆☆

جو چنگا نہ لگے اوہدے نال چنگا سلوک کرو، اوہدا کردار بدل جاوے گا۔

☆☆☆☆☆

سفر دے شوق باہجھ کوئی راہ سوکھی نہیں ہوسکدی۔

☆☆☆☆☆

جس بندے داد لیس وچ کوئی محبوب نہ ہووے اوہ وطن نال محبت نہیں کر سکدا۔

☆☆☆☆☆

جے کر بندے نوں چین چک آر پار ویکھن آلی نگاہ مل جاوے تے اوہ خوف نال پاگل ہو
 جادے۔ ایہہ دیکھ کے کہ ایہہ زمین بندیاں دے پنجرہاں نال کس طراں بھری پئی اے۔ ایہہ ویرانے کدی
 آباد ہوندے سن۔ ایہہ آبادیاں وی کدے ویرانے بن جان گئیاں۔ دنیا وچ کون کون نہیں آیا؟ اتھے کیہ
 نہیں ہو یا.....

کتے باغ جہان میں لگ لگ سوکھ گئے

☆☆☆☆☆

ادہ شے جیہڑی بے سوال کر دیوے اوہ لا جواب ہوندی اے۔

☆☆☆☆☆

عقیدت سچی ہووے تے پیروی سچا ہوندا اے۔

☆☆☆☆☆

دیکھن آ لے داشوق ای حُسن نوں چار حُسن لاند اے۔

☆☆☆☆☆

جس بندے دے آن نال خوشی نہیں اوہ دے جان نال غم کیہ ہووے گا؟

☆☆☆☆☆

جے کر محنت وچ جس نہیں تے نتیجے دی اڈیک فضول اے۔

☆☆☆☆☆

وحدت الوجود علم نہیں مشاہدہ اے۔

☆☆☆☆☆

ہر مکھڑا اک ای مکھڑا اے۔

☆☆☆☆☆

چنگی گل ایہدے کہ گناہ نہ کرو تے اپنے کسے گناہ تے ہور کسے بندے نوں گواہ نہ بناؤ۔

☆☆☆☆☆

احسان کرن آ لے دی ذات دی وڈیائی کرن دی تھاں اوہدے احساناں بارے گل کرو۔

☆☆☆☆☆

عالم ایس لئی گھمنڈی ہوندا اے کہ اوہ بہت کجھ جاندا اے۔ عقلمند ایس لئی مٹ کے رہندا اے کہ اوہ نے ہلے بہت کجھ جاننا اے۔ علم جو کجھ پتہ اے اوہدے تے ناز کردا اے۔ عقلمندی نامعلوم نوں جانن دے آہروچ لگی رہندی اے۔ عالم نوں جہالت دا پتہ لگ جائے تے اوہ عقلمندی ول ٹر پیندا اے۔

☆☆☆☆☆

حقیقت شمشے وچ نظر آن آ لے پر چھایس وانگ ہوندى اے۔ تسمیں نیڑے ہو جاؤ اوہ نیڑے ہوندا اے۔ تسمیں دور ہوو اوہ دور ہو جاندا اے۔ تسمیں ساہمنیوں ہٹ جاؤ اوہ وی ہٹ جاندا اے۔

☆☆☆☆☆

اسیں پرانے لوکاں نوں یاد کرنے آں تے نویں لوکاں وچ حیاتی کرنے آں۔ اسیں پچھوکڑ توں

نمونہ لینے آں تے حال دی حیاتی نوں اوہدے وانگ بنان دا آہر کرنے آں۔ سانوں چین کیوں مل سکدا اے۔ اوہ لوکی ٹر گئے، اوہ زمانہ لنگھ گیا۔ اوہدی یاد حال نوں بے حال کر دیوے گی۔

جیہڑا بندہ رب ول جتنا ودھدا اے اتنا ای بندیاں دی سیوا وچ رُجھ جاندا اے۔ نمودی سفر، اُفتی سفر وانگ ہوندا اے۔
صاحب معراج رحمۃ اللعالمین علیہ صلی اللہ علیہ وسلم نیں۔

دل دکھی ہووے تے وسدے شہر قبرستان لگدے نیں۔ دل خوش ہووے تے قبرستان وچ وی جشن منائے جاسکدے نیں۔ حیاتی خیال داناں اے۔ خیال تے عقیدے دی اصلاح ای حیاتی دی اصلاح اے۔ ساڈے بوبت سارے میلے ساڈے عقیدے تے عقیدت دے پرچارک نیں۔ ہر میلہ کسے نہ کسے عارف، فقیر داعرس ہوندا اے۔ درویشاں دی موت دادیہاڑا وی میلے دادن ہوندا اے۔

”جیہنوں رب ہدایت دے اوہ بھٹک نہیں سکدا۔ جیہنوں اللہ گمراہ کرے اوہ کدی ہدایت نہیں پا سکدا۔“ آکھن دی گل ایہہ اے کہ جیہڑا بندہ اپنی ہدایت نوں رب نال جوڑ لوے اوہ کدی گمراہ نہیں ہو

سکد اتے اپنی گمراہی نوں رب نال جوڑن آلا ظالم کدے ہدایت نہیں پاسکد اکیوں جے رب کسے نوں
کیوں گمراہ کرے گا؟

☆☆☆☆☆

بندیاں دے وڈے سمندر وچ ہر بندہ اک جزیرے وانگ اکلا اے۔

☆☆☆☆☆

فقر تے نفع نقصان دے خوف دا کسے بندے وچ اکو ویلے موجود ہونا شیخ ناممکن اے جیویں چچک
آلے چہرے دا سوہنا ہونا۔

☆☆☆☆☆

ہسن آلے نے رون آلے نوں پچھیا، ”کیوں رو رہے او؟“
اوہنے جواب وچ پچھیا، ”تسیں کیوں ہس رہے او؟“
اوہ بولیا، ”مینوں تیرے روون تے ہاسا آرہیا اے۔“
دو جے نے دکھی ہو کے آکھیا، ”مینوں تیرے ہاسے تے رونا آرہیا اے۔“

☆☆☆☆☆

اوس اتھے داکیہ علاج جیہڑا پیر پیر تے ٹھوکر کھاند اے تے اپنے آپ نوں اتھا متن لئی تیار نہیں۔

☆☆☆☆☆

سبھ توں وڈا سوال اوہ اے، جیہڑا جواب منگن آ لے دے اپنے کول اے۔

☆☆☆☆☆

کسے دے حق تے قبضہ کرن مگروں دل چوں خوف تے ڈرنوں کڈھنا اوکھا اے۔ ڈر بند دے دے
اُچیائی ول جان آلی راہ وچ بے دس کر دین آلا ڈکا اے۔

☆☆☆☆☆

قوم دینج دحدت دی سوجھ ودھان لئی ہر سکول وچ سندھی، پشتوتے پنجابی زبانوں لازمی کردتیاں
جان۔ انگریزی سکولوں تے دینی مدرسیاں دا انصاب اک جیہڑا کردتا جاوے نہیں تے اوہ ای کجھ ہوندا
رہوے گا جو ہور ہیا اے۔

☆☆☆☆☆

اپنے آل دوال رہن آلیاں نوں گوہ نال تکیا کرو۔ ایہہ تہاڈے کردار دے گواہ نہیں۔ کل ایہہ ای
لوک تہاڈے حق دینج یاں تہاڈے خلاف گواہی دین گے۔ ایہتھوں تیکر کہ تہاڈے گھر وچ کم کرن آلا بے

زبان گونگا ملازم کل وڈیاں وڈیاں چھوڑے گا۔ تہاڑے گھرتوں خالی ہتھ مرن آلا او پر الوڑ وند منگتا تہاڑے سکون تے راکٹ سٹے گا۔ نلے توں نلے واقعے نوں کدی زکا نہ سمجھنا۔

☆☆☆☆☆

سبھ توں بھیشری خواہش ہر بندے نوں خوش کرن نالے او ہدے تے اثر پان دی خواہش اے تے ایہدی سزا ایہہ اے کہ بندے نہ اثر قبولن گے تے نہ خوش ہون گے۔

☆☆☆☆☆

تچے دا آدر نہ کرن آلا بندہ جھوٹھا ہوندا اے تے جھوٹھے دی عزت نہ کرن آلا ضروری نہیں کہ سچا

ہوے۔

☆☆☆☆☆

حافظے وچ رکھیا ہو یا علم عارضی اے۔ یادداشت آپے بو ہتا چر نہیں رہندی۔ سبھ توں چنگا علم اوہ اے جیہڑا دل راہیں عمل وچ ظاہر ہوندا اے۔

☆☆☆☆☆

جدوں بندہ کسے نوں نقصان نہ پہنچا سکے تے فقیری شروع ہوندی اے تے جدوں بندہ دو جیاں

لئی نفع بن جائے تے فقیری مکمل ہو جاندی اے۔

☆☆☆☆☆

- دھوکہ: کسے بندے نوں کسے اچھے کم تے راضی کر لینا جیہدی اخیر اوہ نہ جاندا ہووے۔
- ظلم: کسے شے توں اوہدی فطرت دے خلاف کم لینا۔
- غداری: ذاتی فائدے تے ملکی فائدے نوں قربان کرنا۔
- منافقت: مومنوں تے کافراں وچ اکوویلیے مقبول ہون دی خواہش۔
- ناعاقبت اندیشی: اپنے گناہوں تے ناز کرنا۔
- حمایت: اپنے آپ نوں بھتوں چنگا سمجھنا۔
- کذب: اپنے آپ نوں بھتوں گھٹیا آکھنا۔
- گمراہی: متن تے کھوجن دوواں توں بے پرواہ ہونا۔
- تضاد: امن لئی جنگ لڑنا یاں لوکائی دی سیوا دے ناں تے بندیاں نوں مارنا۔

☆☆☆☆☆

کوئی پل فیروزہ کے نہیں آندا۔ کوئی دیہاڑا پرت نہیں آسکدا۔ نہ جمن دادن فیہ آندا اے نہ بلن دا۔ کسے دن نوں منان دا تصور غور کرن آلا اے۔

☆☆☆☆☆

اپنی حیاتی وچ ای اپنے اپنے مزارنوں روشن بنایا جاندا اے۔ چنگے کم حیاتی وچ سکون لیاندے
 نہیں تے مرن مگروں مزار وچ دیوے بن کے چائن کر دے نیں۔ صفتاں تے کردار دی خوشبو مرن مگروں
 وی قائم رہندی اے۔ جیہناں مزاراں تے خوشبو تے دیوے ہون اوہناں مزار آلیاں دی حیاتی لازمی نیکی
 تے خیر دی حیاتی ہووے گی۔ جیہناں لوکاں دے مزار تے گنبد دسدے نیں اوہ لوک زندگی وچ ای راہ تھاجا
 دی خاک ہو چکے ہوندے نیں۔ اوہناں دیاں اکھاں وچ مدینے تے نجف دی خاک داسر مہ پیا ہوندا
 اے۔ اوہناں لوکاں تے سلام ہووے۔

☆☆☆☆☆

گلاب داناں خوشبو دے پراں تے سفر کردا اے۔ گلاب ذات اے تے خوشبو صفت۔ ذات
 اپنیاں صفتاں دے کارن پچھانی جاندی اے۔

☆☆☆☆☆

بد نصیب بندہ اپنے اج تے آن آلاکل قربان کر دیندا اے۔ بے وقوف بندہ آن آ لے کل لہی اپنا
 اج قربان کر دیندا اے۔ مرادوں آلا بندہ آن آ لے کل نوں سانجھ کے رکھ دیاں ہونیاں اج توں پنس لیندا
 اے۔ ایس جگ وچ چنگی حیاتی تے اخیر وچ چنگا انجام بڑے نصیب دی گل اے۔

☆☆☆☆☆

بینائی گھٹ ہو جائے تے چہریاں دے داغ مدہم پے جاندے نیں۔

☆☆☆☆☆

اوہ بندہ روح دے ویرانے وچوں نکل نہیں سکدا جیسے ماں پیو دا ادب نہ کیتا تے جیہنوں اولاد نال
پیار نہ ہووے۔

☆☆☆☆☆

ایسی دعوت وچ جان دا کیہ فائدہ جتھے نہ جان نال کوئی فرق نہ پوے۔

☆☆☆☆☆

حیاتی دے چنگے زمانے بارے لوکاں توں مچھو تے جواب لیسے گا کہ چنگا زمانہ یاں تے لنگھ چیا
اے یاں ہلے آیا ای نہیں جد کہ چنگا ویلا اوہ اے جیہو اوج لنگھ رہیا اے۔

☆☆☆☆☆

جبن تے ڈیری بندے دی اپنی پسند تے ناپسند نال بن دے نیں۔ محبت، نفرت، بندے دے
اپنے مزاج نال جڑے ہوندے نیں۔ جیہو اہندہ پیر توں برسر تیکر محبت ہووے اوہنوں دنیا وچ کوئی بندہ نفرت

دے قابل نظریں نہیں آؤندا۔ محبت بھری اکھ نوں چاہن آلی صورت داملنا فطری اے۔ اپنی نظری اپنی نظارے نوں سوہنا بناندی اے۔ اپنا دل ای دلبری داراز اے، اپنا ذائقہ کھانے نوں سوادى بناند اے۔ اپنی حقیقت کھوجو، جگ دیاں حقیقتاں تہاڈے تے کھل جان کنیاں۔ اپنے آپ توں ددر ہونا خدا توں ددر ہونا بن جاندا اے۔ اپنی پچھان خدا دی پچھان اے۔ اپنی سماعت دی اصلاح کرو، سچن دی واچ ہر پاسے گونجی اے۔ نظرنخنن آلا نظاریاں وچ لٹکارے ماردا اے۔ اسیں جیہدے لئی آں اوہ ساڈے لئی اے۔ دنیا یاں آخرت، مادہ یاں روح، ظلم دا ہنھیرا یاں نور فیصلہ اسیں آپ کرنا اے۔ آسمان توں نور آؤندا اے۔ روٹی دھرتی وچوں بھنڈی اے۔ دھرتی تے آسمان دا سمبندھ ساڈے دم نال اے۔ انکار تے اقرار ساڈے اپنے ناں نیں۔ اچیائی تے پستی ساڈے اپنے درجے نیں۔ اسیں خودای گواچ گئے آں۔ چلو اپنی کھوج کریئے۔

☆☆☆☆☆

عاقبت اوس ویلے نوں آکھدے نیں جدوں احسان کرن آلا اپنے احساناں دا حساب منگے۔

☆☆☆☆☆

طاقت، خوف پیدا کردی اے۔

خوف، نفرت پیدا کردا اے۔

نفرت، بغاوت پیدا کردی اے۔

تے بغاوت، طاقت نوں مکا دیندی اے!!

☆☆☆☆☆

جدوں تیکر جیاتی ہے نیکی تے بدی وی رہن گے۔ بدی دا اٹکا مک جانا یاں مُکا دینا اوکھا اے۔
 بدی نے نیکی کو لوں اصلاح لینی اے۔ بدی دے دریا وچ ڈُبن آلیاں نوں نیکی دے ساحل تے لیا نا ائی
 وڈی نیکی اے تے ایہہ عمل بہر دی تے محبت توں باہجھ نہیں ہوسکدا۔ نیکی دا ڈھنگ مہربان ماں پیو وانگ
 اے تے بدی اوگری ہوئی سرکش اولاد وانگ۔

☆☆☆☆☆

اپنے خاوند نوں غلام بنان آلی بیوی اخیر غلام ای دی بیوی اکھواندی اے۔ عقل وند بیوی اپنے
 خاوند نوں دیوتا بناندی اے تے آپ دیوی اکھواندی اے۔

☆☆☆☆☆

جگان آانم، غافل کرن آلی خوشی توں بہوں چنگا اے۔

☆☆☆☆☆

اپنے دین دی سچیا کی نوں لائھی نہ بناؤ۔ اپنے دین دی سچیا کی نوں مجمان بنا کے دو جے دیناں
 دی سچیا کی نوں پروہنا بناؤ۔ دو جیاں دے یقین دا ذوق وی اوہناں دے اندر اوہ ای حالت پیدا کر رہیا
 اے جیویں تہاڈے نال تہاڈا ذوق یقین۔ وڈا دین یاں بوہت سچا دین وڈے دریا وانگ ہوندا اے
 جیہڑا سبھندی نالیاں نوں اپنے نال ملا کے سمندر وچ میل جاندا اے۔ دریا ملاپ کر دے نیں، لڑائیاں

نہیں کر دے۔

☆☆☆☆☆

جیہڑی ذات نوں امیں حسن نال جوڑنے آں اوہ ای محبوب اے۔ محبت تے محبوب دے سمبندھ نوں محبت آکھدے نیں۔ جے کرکسن دی نیڑتا دی خواہش نوں محبت آکھیا جاوے تے محبت دی انتہا ایہہ اے کہ محبوب دی مرضی تہاڈی مرضی بن جاوے سگوں محبت اپنیاں صفتاں دی نفی کر کے محبوب دیاں صفتاں وچ زندہ رہن نوں محبت دی معراج سمجھد اے۔ محبت بے قرار رہندا اے، محبوب دی نیڑتالئی۔ اوہدی خوشی تے پسندنا پسند نوں مکھ رکھد اے۔ اوہدے ویری نوں اپنا ویری جاندا اے۔ اوہدی ہستی وچ فنا ہون دے جذبے نوں ہمیش دی حیاتی جاندا اے۔ سچی محبت صفتاں دے ویلے نال قائم رہندی اے۔ حقیقت مجاز توں وکھری اے۔ مجاز وچ رقیب غیر اے۔ حقیقت دے سفر وچ رقیب نیزے اے تے نال نال ٹردا اے۔

☆☆☆☆☆

ساڈا مقدر جے کر مٹھیا جا چکيا اے تے گناہ کیا اے۔ گناہ مقدر ہوندا تے گناہ دی سزا کدی نہ ہوندی۔ اک چور باغ چوں پھل چوری کیتیاں پھڑنیا گیا تے بولیا: ”اللہ دے حکم نال، اللہ دے بندے نے، اللہ دے باغ چوں پھل توڑیا اے۔“ مالک بولیا: ”اللہ دے دُجے حکم نال، اللہ دا دُجہ بندہ، پہلے بندے دے سرتے سوئی مارن دا حق رکھد اے۔ چوری حکم اے تاں لاشی تے سِر دا ملاپ دین حکم ای اے۔“

☆☆☆☆☆

زمان تے مکان توں بے پرواہ ہو کے جہان نوں بنان آ لے رب دی دُیائی کرن آ لے ای اصل وچ رب دی خلافت دے حق دار اکھواسکدے نیں۔

☆☆☆☆☆

پرانے اُچے محلاں تے شاہی مکاناں چوں ہیرے چوری کرن آ لے نہ اوہو جیہاں عمارتاں بنا
سکے نہ نکل۔ تارے اسمان تے ای سوہنے لگدے نیں۔ وڈے مضمون فقریاں نال نہیں بن دے، فقرے
مضموناں توں نکلدے نیں۔

☆☆☆☆☆☆

اجبے علم دا کیہ فائدہ جیہو علم آ لے توں چین نہ دے سکے تے نہ اوہدیاں لوڑاں پوریاں کر سکے۔
اجبے علم توں چھٹکارے دی دُعا کرنی چاہی دی اے۔

☆☆☆☆☆☆

بادشاہ فقیر دی نیزتا مگے تے اوہدی خوش بختی اے۔ فقیر بادشاہ ول ڈھکے تے اوہدی بد بختی۔

☆☆☆☆☆☆

جیسے موت داراز جان لندیا اوہ حیاتی دے انقلابات نوں نہیں مستعد اتے جیسے حیاتی داراز پالیا
اوہ نوں موت دیاں دوڑاں بے آس نہیں کر سکدیاں۔ جیسے اپنی حقیقت پچھان لئی اوہ نوں حقیقت دی سمجھ آ
گئی۔

☆☆☆☆☆☆

فقیر اللہ دی ذات نوں ثابت کرن دا آہر نہیں کردا۔ اوہ جاندا اے کہ سورج دا ثبوت بس دیکھن
آلی اکھ ای دے سکدی اے۔

☆☆☆☆☆☆

ساڈی حیاتی کھوہ دے دُڈ ووانگ اک پتے جیہے دائرے وچ تھمدی رہندی اے۔ اسیں جگ
وچ تھوڑے بندیاں دے جاؤ آں۔ ساڈی حیاتی کجھ مٹھیاں حداں چوں لکھدی اے۔ ساڈا علم وی

گھٹ اے۔ ایس لائبریری وچ جیون لنگھا سکے آں پر لائبریری نوں پڑھ نہیں سکدے۔ سانوں اپنے گھر دے چیاں دی وی پوری طراں خبر نہیں ہوندی۔ محلے دے گھراں وچ، شہر دے محلیاں وچ، ملک دے شہراں وچ، جگ دے ملکاں وچ تے کائنات دیاں دنیاواں توں کج باخبر ہوواں گے تے فیر کائنات نوں بنان آلا ساڈے علم دی حد وچ آؤن آلی گل نہیں..... بس اوہ کیا اے، بس اوہی جاندا اے۔

فَتْبَارِكُ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ۔

☆☆☆☆☆

تقدیر، تدبیر نوں ڈک سکدی اے۔ مقدر اوہنوں کہندے نیں جو ہو کے رہوے۔ خوش بختی اوہ کمال اے جیہڑی حق توں بوہتی ہووے۔ عبرت بھیڑے کماں دا نتیجہ اے تے توبہ بھیڑے کماں دی عبرت توں چھڑکارا دیندی اے۔

☆☆☆☆☆

لوک تے ساڈی خوشی وچ زلت نہیں کردے، دکھ کون سا بنجھا کرے گا۔

☆☆☆☆☆

مومن دی خوشی داد یوں اُچھ جاوے تے کافر دے گھر وچ گھیر دے دیوے بندے نیں۔

☆☆☆☆☆

اسلام مسلماناں دے علم دا نہیں اوہناں دے عمل دا ناں اے۔

جسراں اسلام بولن آلی گل بات نہیں، کرن آلا کم اے۔

☆☆☆☆☆

نظر آن آلی ہر شے محسوس نہیں ہو سکدی۔ جیویں ہر محسوس ہون آلی شے نظر نہیں آندی۔

☆☆☆☆☆

اک بیج بیج کڈاؤ ڈاڑکھ ہوندا اے۔ رُکھ بیج کینے ای بیج ہوندے نیں۔ مطلب اک بیج بیج
 بہوں زیادہ بیج نیں تے ایسے طراں اک رُکھ بیج ان گنت رُکھ نیں۔ گوہ کرن آلی گل اے۔ ... قطرے بیج
 قلم تے قلم بیج قطرے۔

☆☆☆☆☆

جس بندے دے دل بیج چائن نہ ہووے بوہت سارے دیوے اوہنوں کجھ نیں دے
 سکدے۔

☆☆☆☆☆

اپنی اولادوں اسیں بہوں کجھ سمجھانا چاہنے آں پراوہ نہیں سمجھدی۔ ساڈی اولاد وی سانوں بہوں
 کجھ سمجھانا چاہندی اے پراسیں نہیں سمجھدے۔

☆☆☆☆☆

جیہنوں حیاتی بیج کوئی سچا گرو نہ لے اوس جھوٹھے چیلے نوں بد نصیب نہ آکھیا جاوے تے کیہ آکھیا
 جاوے۔

☆☆☆☆☆

لنگھیا ہو یا زمانہ بندے دے مکھ تے بہوں کجھ لکھ جاندا اے۔ مسافر دے مکھ تے سفر دی مٹی
 اوہدے سفر بارے دسدی اے۔

☆☆☆☆☆

اکھراکھرا

واصف علی واصف دی شخصیت سورج وانگ اے جہدے وچوں صوفی دانش، دینی حکمت تے دنیاوی سوجھ دیاں کرناں پھلداں یاں نہیں۔ دومی گل ایہہ دے کہ ہر کرن یعنی ہر فقرہ اک سورج اے جو اک نویں دنیا دل جھات پاتا اے۔ جدوں وی واصف علی واصف نوں پڑھیا، اپنے دل وچ عرصے توں لکے ہوئے کئی سوالاں دے جواب سامنے آن کھلوتے۔ اوہناں دے اقوال اک اجیہا خزانہ نہیں جیہڑے حیاتی نوں سنوارن تے دنیا نوں امن دی تھاں بنان وچ اپنا بھرواں کردار ادا کر دے نیں۔ جدوں بندہ اپنے ظاہر تے باطن نوں اک کر لیند اے تے رب دے کرم دی باری کھل جاندی اے فیروہت ساریاں نظر تہ آن آلیاں شیداں وی نظر آن لگ پیندیاں نیں، حقیقت تے مجاز اک مک ہو جاندا ہے نیں۔ واصف علی واصف وی اپنی ریاضت تے رب نال گوڑھی محبت کارن اوس پنہ تے اڑ گئے سن جتھے اوہناں نوں اندر دیاں خبراں لکھن لگ پچاں سن۔ صوفی ہمیشہ لوکائی نال محبت دی گل کردا اے۔ واصف علی واصف دیاں لکھتاں وچ وی رب دی مخلوق نال چنگے سلوک دی تلقین اے۔ اوہناں پنجابی وچ شاعری کیتی پر اوہناں دے اقوال صرف اُردو زبان وچ سن۔ ایہہ ساڈی اک کئی جیہی کاوش اے کہ اسیں واصف علی واصف دیاں وڈیاں گلاناں نوں ایس دھرتی دی زبان وچ ترجمہ کر کے اپنا حق ادا کیتا اے۔ ترجمہ کرنا سوکھا کم نہیں فیرواں ویلے جدوں تسمیں کسے ایسے - ی دے اکھراں دے اندر جھانک رہے ہوو جہد یاں آکھیاں گلاناں دیاں کئی پرتاں ہوون تے کم ہوو رکھا ہو جاندا اے فیرواں اپنے وٹوں جھیری کوشش کیتی کہ جو کجھ اوہ کہنا چاہندے نیں اوہ لوکاں تکیر اڑایا جاوے۔ اج پوری دنیا وچ واصف علی واصف نال محبت کرن آلے موجود نیں۔ مختلف شہراں وچ صاحبزادہ کاشف محمود ہوراں دی زیر نگرانی تصوف تے خدمت خلق نال جوت رکھن آلیاں محظیماں اوہناں دی حیاتی تے کتاں بارے کانفرنساں تے سیمیناراں راہیں چائن کھلارن وچ اپنا حصہ پارہیاں نیں۔ اوہناں دے قدماں وچ بہن آلے اک درویشن صفت انسان جہانگیر میر ہوراں گوجرانوالہ وچ واصف علی واصف ہوراں دے وچاراں دے خشبو نوں پھلان ائی واصف خیال سنگت گوجرانوالہ دے نام نال اک تنظیم بنائی ہوئی اے جیہڑی سال وچ کئی اکھ کر دی رہندی اے۔ مینوں اتھے جان داسو ق ملیا تے اتھے سوچیا کہ سانوں واصف علی واصف ہوراں دے اقوال دا پنجابی وی ترجمہ کرنا چاہیدا اے۔ ایہہ ترجمہ اوہے محفل دی لکھت اے

ڈاکٹر صغرا صدق